

Cotidian on-line

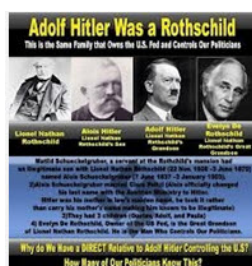

BASARABIA LITERARĂ

Societatea Scriitorilor Romani din Basarabia

DOSAR SECRET: HITLER ESTE FIUL NELEGITIM AL FAMILIEI ROTHSCHILD

mai 15, 2022 |

Baronul Edmund Benjamin Rothschild spune o poveste ADEVĂRATĂ despre SIONISTUL Adolf Hitler. *Baronul Edmond Benjamin James de Rothschild* (19.08.1845 – 11.02.1934)

Baronul Edmund Benjamin Rothschild spune o poveste ADEVĂRATĂ despre unul dintre cei mai mari sioniști ai secolului XX – Adolf Hitler și cauza celui de-al Doilea Război Mondial.

Cu o mică întârziere, postăm o postare despre unul dintre cei mai mari sioniști ai secolului XX – Adolf Hitler.

S-a născut în această zi în urmă cu 127 de ani în micul sat Ranshofen. **Tatăl lui – Alois era un evreu de rasă pură** la fel era fiul **Maria Anna Schicklgruber** (tradusă din idiş: **colecționar de sicli**) și **Solomon Rothschild**, fondatorul dinastiei austriece a celebrei case bancare.

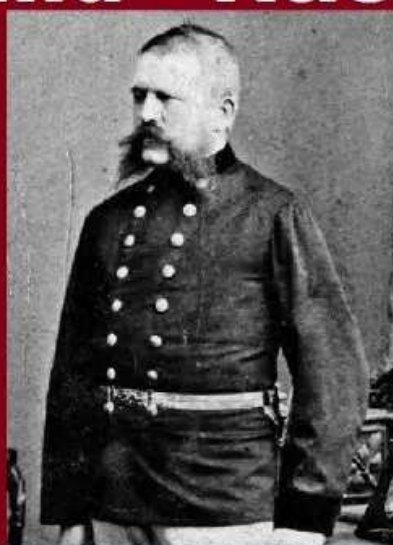
Сводная сестра Анжела (в центре), которая, как экономка, перешла из столовой еврейской общины в Вене в дом Гитлера в Берхтесгадене. «Еврейская энциклопедия», 12-томный еврейский справочник, утверждает: «Хотя еврейки внешне выглядят по-разному, тем не менее, сохраняя ярко выраженный еврейский облик, они являют собой расовый тип максимальной чистоты».

Despre acest personaj se știe aproape totul și nu are rost să repetăm încă o dată. Dar astăzi, pentru prima dată în istorie, publicăm un memoriu foarte rar al baronului Edmund Benjamin Rothschild, vărul lui Hitler.

Rothschild - Nachwuchs

**Anselm Salomon
Rothschild**

**Alois Hitler
Schickelgruber**

Adolf Hitler

El a făcut această înregistrare în jurnalul său în timp ce zăcea pe patul de moarte în 1934 și o cităm literal.

„Unchiul meu Solomon mi-a povestit despre fiul său nelegitim. Bărbații din familia noastră mergeau adesea spre stânga, să fiu sincer. Uneori păstrăm legătura cu astfel de copii, alteori nu. În 1908, am vizitat rude la Viena și am avut ocazia să mă întâlnesc cu nepotul unchiului meu Solomon – un Adolf foarte tânăr. Tocmai își picase examenele la Academia de Arte din Viena și era incredibil de supărat de acest fapt. După ce am auzit povestea tânărului plângăcios, am izbucnit în râs și i-am spus următoarele:

– Desenul nu este genul de activitate care îți va aduce bani. Mulți artiști străluciți au murit în sărăcie, fără să știe niciodată ce fel de faimă în întreaga lume vor câștiga după moarte. Dar în mormânt, această faimă mondială le-a fost foarte utilă. Dacă vrei să fii bogat, urmează calea bunicului și străbunicului tău.

Adolf și-a suflat nasul și a început să mormăie cu o voce ofensată:

– De ce nu mă accepti în clanul tău, pentru că sângele tău curge în vene?

Am râs din nou în hohote:

– Dragă prietene, asta ne va păta reputația. Și de ce avem nevoie de un fel de necinstiți? Acum, dacă ai fost un bancher internațional sau un politician important, de exemplu, cancelarul Germaniei, atunci da. La urma urmei, la naiba! Numele tău de familie înseamnă „colecționar de sicli”, așa că de ce faci niște prostii în loc să strângi sicli?

Cu lacrimi în ochi, nepotul a scapat:

– De unde știi că nu voi deveni un mare politician? Poate lumea se va înfiora de faptele mele?!

– Bine, bine – Am puțin timp, mă duc. Dar dacă vă deschideți propria afacere sau începeți un fel de mișcare socială, atunci anunțați-mă, familia voastră vă va ajuta puțin. Între timp, păstrează o sută de timbre – cumpără-ți o haină normală, altfel arăți ca un clown scăpat de la circ. L-am bătut pe umăr și m-am grăbit la gară.

Au trecut mulți ani, am uitat complet de acea conversație și de personalitatea nepotului însuși. Dar, în vara anului 1920, am citit în editorialele propriului ziar că un tip infantil care visa să devină artist a devenit șeful unei organizații radicale de dreapta, unde ține discursuri înfocate, criticând ordinea mondială actuală, se opune politici evreiești internaționale și cere abolirea Tratatului de la Versailles.

Uau, m-am gândit imediat, dar tipul **nu este o greșeală**. De ce ai decis să mergi împotriva noastră? Te-ai supărat pe mine pentru acea conversație? Și deodată m-a lovit un gând strălucit. Am telegrafiat imediat toate rudele și am făcut o programare urgentă.

Atunci familia noastră, ca și familiile celorlalți frați ai noștri evrei, casele bancare din lume, erau într-o stare de euforie. Războiul mondial organizat de noi a distrus imperiile europene și valorile europene și a stabilit stăpânirea Iudeilor pe întreg teritoriul de la Atlantic până la Oceanul Pacific.

Cu toate acestea, cazul nu a fost încă finalizat. Au rămas probleme nerezolvate. Și dacă în Rusia sovietică stăpânirea noastră a fost necondiționată, când doar pentru o anecdotă despre evrei se aștepta ca oamenii să fie împușcați pe loc, atunci în Europa de Vest și în SUA lucrurile nu s-au descurcat în totalitate.

Raportul lui Asher Ginsberg, intitulat *The Protocols of Our Wise Men*, a fost tradus în aproape toate limbile europene, iar articolele lui Henry Ford au tunat în America. În Franța mea natală, toată lumea alerga cu o carte a antisemitului Drumont, iar zările goylor (da, încă mai există) au scris deschis că evreii sugeau tot suc din Franța și au publicat caricaturi dezgustătoare ale noastre. În Germania devastată, frații noștri aveau cea mai bogată moșie, ceea ce a provocat ură sălbatică în rândul populației indigene.

Mai devreme sau mai târziu, vulcanul antisemitismului, care se încălzea în fiecare zi, a trebuit să izbucnească. Și din copilărie am știut unul dintre principiile de bază ale familiei noastre: dacă nu poți înăbuși rezistența – condu-o. Și mi-am dat seama că nepotul meu o poate face.

După o scurtă întâlnire de familie, am contactat ceilalți bancheri și rabini. Și la un plen extraordinar al Sinedriului Secret a fost elaborat un program de acțiune. M-am întâlnit din nou cu nepotul meu matur și a doua noastră conversație a fost de o cu totul altă natură. L-am dedicat secretelor ordinii mondiale, iar viitorul Fuhrer nu putea refuza propunerea mea.

Am început să finanțăm în secret partidul NSDAP, soldați de furtună înarmați, iar când Hitler a condus o revoltă armată la München, în număr de trei mii de oameni, mi-am dat seama că am făcut alegerea corectă. O persoană care a împins atât de mulți oameni într-un putsch armat este un candidat ideal pentru rolul de lider în lupta împotriva dominației evreiești mondiale și va îndrepta această luptă în direcția de care avem nevoie.

După Beer Putsch, am convenit cu conducerea Republicii Weimar, iar Hitler a fost transferat dintr-o închisoare comună într-o închisoare individuală într-unul dintre castelele din Saxonia de Nord, unde oamenii noștri au început să-l pregătească pentru rolul viitorului dictator. . Am început să investim în dezvoltarea industriei germane, în special a complexului militar-industrial. În același timp, am început să finanțăm cu generozitate industrializarea URSS, pregătind al doilea monstru militarist.

Paradoxul este că Hitler a transferat principiile iudaismului pe pământul german. Pur și simplu a luat legea de bază a Torei și i-a declarat pe germani națiunea supremă. Ha, doar asta este imposibil.

Doar acei oameni care au trecut prin mii de ani de rătăcire și suferință, au învățat toate cele mai murdare secrete ale existenței umane, ale căror viclenie și supraviețuire sunt perfect șlefuite, iar metodele de luptă și pătrundere secretă în toate sferele vieții sociale, sunt filigranate. se pot numi alesul.

Numai acei oameni care sunt legați de legături atât de puternice încât acționează ca un întreg în toate părțile lumii se pot numi alesi. Datorită acestei coeziuni fenomenale, nu putem fi învinși.

Dar goyimii nu știu acest lucru, prin urmare orice popor care s-a declarat ales se va confrunta cu un fiasco inevitabil și amar.

ПРЕСТУПНО - ЗЛОВЕЩЕМУ ДОГОВОРУ 70 лет!

....это военный союз со строгим разделением ролей:

Гитлер ведет военные операции,
Сталин выступает в качестве интенданта."

Л. Троцкий. СТАЛИН - ИНТЕНДАНТ ГИТЛЕРА, Бюллетень оппозиции (большевиков-пенсеров) № 79-80

К советско-германскому договору о ненападении от 23 августа 1939 года

Совместный большевистско-нацистский военный парад 22 сентября 1939 года

"С учётом всего исторического опыта нашего столетия становится особенно ясно, что заключение советско-германского пакта 1939 года представляло одно из самых зловещих сталинских преступлений, коварную политическую сделку, путь к которой прокладывался двумя тоталитарными диктаторами на протяжении длительного времени"

Роговин В.З. Мировая революция и мировая война. — М.: «Москва», 1998.

http://bikol.narod.ru/krasnoe_koleso.html

Trebuie doar să-i ciocnim . Mai devreme sau mai târziu vor începe un război. Și nu contează deloc cine lovește primul și cine câștigă. Pentru că vom câștiga noi. Știi perfect cum să-i faci pe adversari să-și provoace cele mai mari daune unii altora și să-și sângereze popoarele cât mai mult posibil. Și ține minte gândul meu

că războaiele nu ar trebui să aducă schimbări teritoriale globale.

În fața morții, vă rog, fraților, să duceți până la capăt lucrarea principală a vieții mele. După un alt război mondial, regatul Sionului va fi înființat și vom putea întâlni cu demnitate pe regele Moshiah.”

Baronul Edmund Benjamin Rothschild nu a trăit să vadă cel de-al Doilea Război Mondial, dar tot ceea ce a prezis s-a împlinit. După 1945, antisemitismul a devenit oficial ilegal, puterea noastră a devenit practic indiscutabilă, a apărut statul nostru național, iar poporul nostru a intrat pe linia de sosire a drumului de multe mii de ani către dominația absolută a lumii.

ANGELA DOROTEIA ADOLFOVNA SCHICKELGRUBER – ROTHSCHILD

CAPITOLUL ÎNTÂI

A fost odată o prostituată bătrână și rea. Nu că și-ar fi schimbat cu nerușinare trupul, nu, și-a făcut schimb de suflet. Nu a avut copii pentru că soțul ei era gay. Odată au ajuns bogații de peste mări în țara în care locuia bătrâna. I-au pus un guler și au pus-o pe un lanț puternic. Le-au interzis cu strictețe să stea cu cei care nu le plăceau și le-au ordonat să latre numai la porunca lor și cărora le-au indicat. Bătrâna, realizând că dacă refuză, își va aminti toate lucrurile urâte pe care le-a făcut, dintr-o astfel de viață a devenit și mai supărată și mai răutăcioasă.

– Tată, ești sigur că acesta este un basm bun. După cum ai început să spui, tot visul meu a trecut.

– Amintește-ți, fiule, nu există basme bune.

– Cum nu se întâmplă? Basmele sunt toate bune.

– Sa vedem. De exemplu „Kolobok”. Personaj vesel de basm. A cântat cântece tuturor, până la urmă a fost mâncat cu succes. Mai departe – „Povestea peștilor de aur”. Cum bătrâna și bătrânul trăiau prost, ei au rămas săraci, peștii doar și-au tachinat viața bună, „și au navigat în marea albastră”. Unde este bunul aici, fiule?

– Ei bine, și Scufița Roșie, unde binele a învins răul?

– Fiule, dacă lupul ar înghiți bunica, atunci în stomac, fără aer, în mediul agresiv al sucului gastric, bunica n-ar mai trăi nici un minut. Pur și simplu, tristul adevăr al vieții a fost înlocuit de iluzia bunătații.

– Și Micul Cal Cocosat?

– Sonny, nimeni nu a ieșit de unul singur din apă clocotită. Ivan cel Nebun a fost gătit acolo, gătit definitiv. Și așa în toate basmele. Toate trebuie să se încheie cu tragedia care s-a întâmplat de fapt. Oamenii tocmai au schimbat finalul și se dovedește un basm bun care nu s-ar putea întâmpla de fapt. Nu sunteți convinși?

– Nu!

– Uite, „Napul” este o înșelăciune, nu au scos acest nap, ci au venit cu un câine, o pisică și un șoarece, care, sub nicio formă, nu se pot trage între ei. Următorul – „Ryaba Hen”. Bunicul și femeia, slăbiți de foame, nu mai pot sparge oul. Casa este o mizerie, șoarecii flămânzi aleargă, fluturând coada, iar unul dintre ei dă un ou de pe masă. Oul se sparge liniștit, șoarecii îl mănâncă, iar puilul le promite să depună un ou de aur. Promite, dar povestea se termină și bănuim că promisiunea rămâne o promisiune, dar soarta bătrânilor flămânzi nu mai este pusă la îndoială. Mai mult? Cu plăcere. Povești despre Ivan Țarevici. Acesta, spre deosebire de Ivan cel Nebun, nu sare în apă clocotită, ci luptă împotriva oricăror spirite rele cu ajutorul unor arme foarte reale – un arc și săgeți. Dar, dacă presupunem că încă îi învinge pe toți, ceea ce este foarte îndoielnic, atunci finalul acestor povești ridică îndoieli serioase. „S-au căsătorit și au trăit fericiți până la urmă”. Niciodată fiu, niciodată nunta nu a fost garanția unei vieți lungi și ferice. Da, iar oamenii atunci nu au trăit mult timp – cincizeci de ani, dar regii și chiar mai puțin. Au fost aruncați în aer, otrăviți și uciși cu brutalitate, iar soțiilor lor s-au întâmplat lucruri groaznice. În general, doar câțiva au supraviețuit până la bătrânețe, iar această valoare este neglijabilă, ceea ce poate fi neglijat. Așa că statisticile spun contrariul – niciodată regii cu soțiile lor nu au trăit fericiți pentru totdeauna, o minciună!

– Eu, tată, încă îmi voi aminti un basm bun și îți voi spune.

– Ei bine, amintește-ți. Între timp, unde ne-am oprit acolo?

– Bătrâna care a avut un soț este gay.

– Da? Ei bine, bineînțeles că mi-am amintit. Așadar, această bătrână a locuit în Germania, unde germanii noștri au învins în 1945, unde i-a comandat Hitler. Când era tânără, a avut un patron, cu alte cuvinte, un amant – Helmut Kohl. El din Komsomol a fost cel care a făcut o prostituată, care, în semn de recunoștință, și-a trădat cu modestie patronul. Dar el este cel care o alege pe această tânără din Germania de Est – divorțată, fără copii, care locuiesc împreună în afara căsătoriei – pentru postul de ministru al Familiei, Tineretului și Femeii! În doar paisprezece luni, comunistul responsabil cu propaganda în organizația est-germană „Tineretul German Liber” devine ministru de la tinerii creștin-democrați vest-germani. De fapt, bătrâna se numea cândva Angela Dorothea Kasner. S-a căsătorit cu studentul la fizică Ulrich Merkel în 1977, dar după cinci ani căsătoria s-a încheiat prin divorț. Acum, Angela Merkel este căsătorită cu fizicianul cuantic profesor Joachim Sauer, care nu și-a ascuns niciodată orientarea către homosexualitate. Joachim Sauer are o singură responsabilitate de familie – să cumpere alimente de pe listă la masă.

Mihail, aruncând o privire la fiul său adormit, rânji: „Și ei îmi spun că nu știu să spun basme pentru copii”. Cu aceste cuvinte, s-a ridicat și, îndreptând pătura pe băiaatul adormit, s-a dus să-și toarne un whisky. Era un băutor evreu, iar mamei lui nu i-a plăcut foarte mult. Dar i-a plăcut asta, așa că au trăit separat – tata și mama în America, iar familia lui în Israel.

CAPITOLUL DOI

Mayer ura casa lui mizerabilă. Nu această generație a strămoșilor săi a fost cea care a târât o existență mizerabilă în această baracă. Strada pe care se afla casa era despărțită pe ambele părți și se numea Judengasse (strada evreiască), unde paznicii stăteau constant lângă lanțurile grele care blocau intrarea și ieșirea. La colțul casei atârna pe un lanț o placă roșie (în germană – Rothschild), de la numele căreia familia care locuia în această casă și-a luat porecla și numele de familie. Tânărul Mayer Rothschild a studiat meșteșugul în orașul Hanovra (Germania de Nord), deoarece în acest oraș autoritățile au fost mai îngăduitoare decât la Frankfurt față de locuitorii ghetoului evreiesc. Și când, după câțiva ani ca ucenic în casa bancară a lui Oppenheimer, Mayer Rothschild s-a întors acasă la Frankfurt în 1764, i s-a amintit imediat că, conform legii de la Frankfurt, fiecare băiat de pe stradă îi poate striga: „Evreu, cunoaște-ți propriul loc!” Și trebuia, trăgându-și capul în umeri, să-și croiască drum pe stradă, strângându-se timid de perete, în timp ce-și scotea capacul ascuțit de pe cap. În perioada în care a studiat la Hanovra, familia lui din Frankfurt a fost complet săracă. Acum locuiau nu în „capătul bogat” al Judengassei și nu într-o casă sub un semn roșu, ci într-o baracă umedă dărăpănată, unde, conform fundațiilor de atunci, o tigaie atârna de cornișă pe un lanț, și aceasta casa se numea „o casă sub o tigaie”. În această casă, întunecată și jalnică, Mayer Rothschild și-a deschis mica companie. Acolo a echipat deja un fel de schimbător de bani, unde negustorii care treceau puteau schimba banii unor principate germane cu moneda altora. Așa că a apărut prima bancă a firmei Rothschild – într-o încăpere mică, pe patru metri pătrați. Extinderea legăturilor de afaceri ale lui Rothschild a dus în cele din urmă la faptul că un nou semn a fost bătut în cuie pe peretele „casei de sub tigaie” în 1769. Acesta purta deja stema casei ducale Hesse-Hanau. Lucrurile au mers în sus și acum, după un timp, a sunat ora când bogata familie Rothschild a putut să se mute într-o casă nouă – deja „sub semn verde” – și în loc de Rothschild a început să se numească Grunschild („Grün” în germană înseamnă verde). De ceva timp, familia Rothschild chiar s-a gândit serios să ia acest nou nume de familie pe stradă, dar apoi au decis să rămână cu vechiul nume de familie. Odată cu ea, au intrat în istorie. Adevărata „explozie financiară” nu a mai fost pregătită de Mayer Rothschild însuși, ci de cei cinci fii ai săi, care au devenit magnați financiari ai Germaniei, Angliei, Austriei, Italiei și Franței. Meyer a avut 10 copii, dintre care 5 fii, care au moștenit și și-au continuat afacerea în 5 țări diferite: Nathan a plecat în Anglia, la Londra, Solomon la Viena, Amschel a rămas la Frankfurt, Kalman a plecat la Napoli și James a plecat la Paris.

Solomon a trăit și a lucrat singur în Viena, deoarece soția sa locuia temporar în Germania, iar singurul său fiu a trăit și a făcut afaceri în mod constant în Franța. Solomon era foarte capricios, așa că a schimbat servitoarele ca pe mănuși. Când a dat-o afară pe următoarea – Magdalena grasă cu părul negru cu un scandal, a fost în sfârșit norocos. Prin fereastră a văzut o tânără, îmbrăcată prost, dar îngrijită. Ieșind pe pridvorul casei, Solomon a strigat-o. O femeie a venit și s-a prezentat drept Maria Anna Schicklgruber, din satul Strones, lângă Döllersheim din Austria Inferioară. După o scurtă conversație, au căzut de acord asupra condițiilor de muncă și a plății. Ca servitoare, ea s-a dovedit a fi extrem de agilă în toate privințele și, după un timp, au început adesea să fie nu numai în aceeași casă, ci și în același pat. Un bărbat și o femeie singuri care se află în mod constant în câmpul vizual al celuilalt au dreptul să facă acest lucru. Timpul a trecut și, așa cum a intenționat natura, femeia a rămas însărcinată. Solomon, ca și faimosul său strămoș, a luat singura decizie corectă – să cumpere. După ce a calculat cât va plăti pentru femeile corupte, a împărțit suma rezultată la jumătate și i-a dat Mariei, rugându-i să nu-l mai deranjeze. La 7 iunie 1837, în satul Strones, la vârsta de 42 de ani, a născut pe fiul nelegitim al lui Alois Schicklgruber.

CAPITOLUL TREI

În liniștea nopții, când răcoarea cobora asupra orașului etern Ierusalim, lui Mihai îi plăcea să stea și să privească stelele. O înghițitură de whisky a înșeninat contemplația, dar gândurile lui l-au purtat în trecut recent, când soția lui i-a adus acest articol nefast de citit. El a decis să o recitească: „Conform multor surse, a devenit cunoscut în mod sigur că Angela Merkel s-a născut din spermatozoizii înghețați al lui Adolf Hitler, introdus prin fertilizare in vitro în uterul surorii mai mici a amantei lui Hitler, Eva Braun – Gretl. . Operațiunea a fost realizată de unul dintre fondatorii inseminării artificiale, unul dintre cei mai nemiloși criminali de război, medicul german Karl Klauberg, care a efectuat experimente medicale asupra oamenilor aflați în lagărele de concentrare în timpul celui de-al Doilea Război

Mondial. Când Armata Roșie s-a apropiat de Auschwitz, Karl Klauberg a fost transferat la Ravensbrück pentru a-și continua experimentele acolo. În Ravensbrück, a fost capturat de Uniunea Sovietică. În 1948 a fost condamnat în Uniunea Sovietică sub formă de închisoare pentru un termen de douăzeci și trei de ani. Șapte ani mai târziu, conform acordului dintre URSS și RFG privind schimbul de prizonieri de război, a fost returnat în Germania, unde s-a lădat cu realizările sale științifice. După proteste și plângeri ale victimelor naziste și ale prizonierilor din lagărele de concentrare, Klauberg a fost arestat din nou în 1955. A murit în închisoarea din Kiel, la 9 august 1957."

Apoi au răs amândoi de cheștiile astea și au uitat. Cu toate acestea, în urmă cu doi ani, au dat peste arhivele recent desecretizate ale serviciilor speciale germane. Detaliile morții lui Karl Klauberg în închisoare au devenit publice. Datele au indicat că prizonierul a fost otrăvit cu otravă cu eliberare întârziată pe 7 august, cu două zile înainte de moartea sa. Otrava i-a fost turnată în mâncare de paznicul Stefan Grabe. Klauberg a murit două zile mai târziu. În aceeași zi, dar cu două ore mai devreme, însuși Stefan Grabe a murit într-un accident de mașină. Extraordinarul oraș Kiel, situat în jurul Golfului Horn, fondat între contele Adolf al IV-lea în 1233, nu a aflat nimic despre aceste două morți misterioase. Dar, alături de aceste date desecretizate, el și soția lui au găsit și altceva. Acestea au fost materiale din jurnalele lui Karl Klauberg. Oamenii de știință moderni au afirmat că nu numai că a fost înaintea timpului său în experimentele sale, ci și le-a aplicat cu succes în practică. Mai mult, lichidul seminal al lui Hitler a fost fertilizat nu numai de Margaret Gretl Brown, fosta amantă a lui Hitler și sora soției lui Hitler, Eva Braun, care atunci avea deja sub patruzeci de ani, ci și de încă douăsprezece femei între optsprezece și treizeci de ani care au acceptat în mod voluntar experimentul. Dintre cei treisprezece bebeluși fertilizați, doar șapte au rămas însărcinați în mod normal, dar trei bebeluși au murit prematur. Doi copii s-au născut fără patologii, dar băiatul nu era printre ei. Gretl Brown, în timp ce era însărcinată, a devenit soția lui Kurt Berlinghoff. În fotografiile de atunci nimeni nu o vedea pe Gretl însărcinată, dar chiar și în acele vremuri, fotografi știau să facă minuni. Fata care l-a născut pe Warm pe 20 aprilie (și nu pe 17 iulie, așa cum se indică în documentele oficiale) 1954, a fost numită Angela. Ea este cea care, în viitor, va deveni Angela Merkel. Fata a fost dată spre adopție părinților adoptivi din familia preotului Horst Kasler, unde este încă al treilea copil conform tuturor documentelor. Numele de familie Merkel provine de la primul ei soț, Ulrich. Soarta celui de-al doilea copil a rămas necunoscută.

După ce au citit toate acestea, el și soția lui au suferit un adevărat șoc. Soția lui Mihail a decis să dezgroape toată această poveste întunecată și să o aducă publicului.

CAPITOLUL PATRU

Alois Schicklgruber s-a născut la 7 iunie 1837 în satul Strones, lângă Dellersheim, din țărâna necăsătorită, în vârstă de patruzeci și doi de ani, Maria Anna Schicklgruber, pe care Solomon a expulzat-o fără milă.

Copilul a primit numele de familie al mamei sale, deoarece în documentul de botez al copilului nu era completat câmpul cu numele tatălui și era marcat „ilegitim”. Când Alois avea deja 5 ani, Maria Anna Schicklgruber s-a căsătorit cu ucenicul morar Johann Georg Gidler. La înregistrarea căsătoriei, Alois a rămas cu numele de familie al mamei și ilegitim. Maria Anna a murit la cinci ani după căsătorie din cauza epuizării din cauza hidropiziei în piept. Și Johann Georg Gidler a murit la zece ani după soția sa, în 1857. Alois a început să se numească Hitler abia pe 6 ianuarie 1876, când avea deja 39 de ani, și a semnat pentru prima dată „Hitler”. Acest nume de familie a devenit în această formă din cauza greșelii preotului la scrierea în „Cartea de înregistrare a nașterilor”. La vârsta de 40 de ani, Alois a refuzat orice contact cu rudele sale matern Schicklgruber și a devenit în cele din urmă Hitler. Fiind căsătorit cu unul, Alois a intrat într-o poveste de dragoste cu calma și blânda Clara Pelzl. În ianuarie 1885, s-a căsătorit cu ea, primind permisiunea specială pentru aceasta de la Roma, deoarece noua soție era în mod oficial o rudă apropiată a lui. În următorii ani, Clara a născut doi băieți și o fată, dar toți au murit. La 20 aprilie 1889, Clara a avut al patrulea copil, Adolf. Pe măsură ce Adolf Hitler a crescut, a aflat despre adevăratele sale origini. Prin urmare, imediat după moartea mamei sale, a plecat în capitală, unde timp de aproape un an a stabilit contacte cu rudele sale nobile, pregătind terenul pentru creșterea sa în continuare în interesul cauzei comune a dinastiei clanurilor. Atunci a devenit cunoscută apartenența sa la clanul Rothschild.

Masonii, care acordă prioritate legăturilor familiale, de care aparține familia Rothschild, au avut întotdeauna mulți copii nelegitimi. Acești copii au crescut și au fost crescuți în familii de plasament, dar rudele lor de sânge nu i-au uitat niciodată și nu i-au lăsat din vedere. Nici Rothschild, nici Rockefeller nu au fost excepții în acest caz. Pe exemplul lui Bill Clinton, care provine din familia Rockefeller, se poate aprecia că toți acești copii nelegitimi au avut mare succes în diferite domenii ale activităților lor. Hitler a avut și copii nelegitimi. Se poate argumenta cu certitudine că unii dintre ei sunt încă în viață și continuă la linia lui ancestrală. Masonii, cărora le aparțin Rothschild, sunt foarte susceptibili la ideea de consanguinitate, prin urmare este destul de firesc ca, luptă pentru dominația lumii, Hitler, care aparținea uneia dintre ramurile celebrei dinastii, a fost lăsat la putere. . Toată lumea știe de mult că reprezentanții acestui gen și ai mai multor alte genuri au reușit să acapareze influența în majoritatea domeniilor vieții comunității mondiale. De mulți ani au ocupat funcții de conducere și de conducere în finanțe, politică, mass-media, afaceri militare și chiar regalitate. Aproape toți președinții Americii au apărut din adâncurile acestei dinastii. Primul a fost George Washington în secolul al XVIII-lea. Și deja la cumpăna dintre secolele 20 și 21, un alt reprezentant al clanului, George W. Bush, a preluat președinția. Ca rezultat al intrigilor inteligente și dure, toți membrii familiei ocupă poziții importante, înalte. Inutil să spun că masacrul mondial, care a implicat țările conduse de ei, a fost finanțat din fondurile frăților masonice conduse de Rothschild. Deloc surprinzător, organizația care a condus la conducerea țării de către Adolf Hitler a căutat să pună la cârmă doar un lider din propria dinastie.

„Împreună cu alte popoare ale lumii, evreii sunt doar animale de tracțiune. Ei sunt obligați să lucreze pentru ca reprezentanții celor aflați la putere să poată exercita liber controlul global, acoperind întreaga lume și plasându-și peste tot tovarășii de arme care aparțin frăției francmasonilor, „- așa i-a învățat Hitler pe Rothschild. Soții Rothschild au devenit forța financiară din spatele liderului nazist. Reprezentanții acestei dinastii „evreiești” au recitat inițial patronajul oamenilor de naționalitate evreiască, dar în urmărirea propriilor obiective, au folosit fără rușine pe poporul evreu, călcându-le în picioare credința și disprețuindu-i și distrugându-i în mod deschis.

CAPITOLUL CINCI

Zhanna în acea zi, 12 octombrie 2015, a adus acasă materiale proaspete despre cazul „Îngerilor Adolfovna Hitler”, așa cum l-a numit ea însăși. După ce au luat o cină rapidă, au început să studieze totul cu atenție. S-a acumulat mult material în weekend. Am fost surprins mai ales de o întrebare a jurnaliștilor din diferite țări: „Unde ați găsit datele desecretizate la care vă referiți?” Zhanna a început să trimită tuturor linkul prin e-mail, dar toată lumea ne-a informat imediat că linkul este gol. Am verificat – cu siguranță, nu era niciun material pe link. Apoi am început să căutăm copia salvată în marcate – nimic de asemenea. Toate materialele au dispărut. Zhanna i-a asigurat pe toată lumea că a avut timp să imprime materialul, astfel încât mâine îl va scana și îl va trimite afară din birou. Băieții de la o cunoscută organizație de hackeri ne-au contactat telefonic. De asemenea, le-au cerut să trimită o copie și le-au explicat cum să o facă. La sfârșitul conversației, ne-au informat că acea informație a fost în rețea doar 15 secunde și e doar noroc că Zhanna a reușit să o copieze și să o imprime.

– Se pare că nici oamenii Îngerii nu dorm, dacă au lucrat atât de repede.

– Da, a spus Mihail, pur și simplu nu-mi place faptul că o copie a dispărut din memoria computerului nostru. Acest lucru ar putea fi făcut doar de oameni de înaltă clasă și, prin urmare, cu siguranță, tot ceea ce facem tu și cu mine le este cunoscut și acest lucru nu mai este foarte bun. Bine, hai să mergem la culcare.

Dimineața, ca de obicei, Jeanne a luat copilul și l-a dus la școală. Câteva minute mai târziu, a sunat apelul:

– Misha, mașina mea nu pornește.

A sărit în stradă, a examinat mașina și a văzut o băltoacă lângă rezervorul de benzină.

– Ai lovit undeva ieri? Adică mașina.

– Da, lovesc undeva în fiecare zi, mai ales când mut bordura lângă birou pentru a parca.

– Păi, în general, ai spart rezervorul de benzină și toată benzina s-a scurs. Lasă cheile, voi încerca să fac totul până seara. Ai timp să ai un copil?

– Am timp.

Au fugit la autobuz, iar Misha s-a dus să se schimbe pentru a duce mașina la benzinărie.

Autobuzele sunt mândria Israelului! Se plimbă strict după program, sunt mereu calde, iar când este cald, e răcoare. Dar principalul lucru: conduc repede. Deci, în orașe, mulți nu își folosesc mașinile, preferând să ajungă la serviciu cu autobuzele.

Zhanna și-a luat rapid fiul la școală și a fugit la stația de autobuz. „Acum trebuie să mergem pe ruta 78”, și-a amintit ea. Nu a trebuit să aștepte mult, iar după ce a plătit biletul, s-a așezat calmă lângă fereastră. La următoarea oprire a intrat foarte multă lume, iar ea, apăsând butonul de oprire, a început să se îndrepte spre ieșire pentru a coborî la următoarea. Prima lovitură răsuna din spate. S-a întors și a văzut chipul furios al teroristului. S-a uitat la ea cu atenție și a împușcat-o în cap. În timp ce a căzut, a văzut cum al doilea terorist a început să țină cuțitul, rănind oameni, dar polițistul a reușit să-l împuște.

Trei persoane au fost ucise și multe au fost rănite. Rapoartele agențiilor mondiale erau pline de rapoarte despre un atac terorist în care au murit două persoane. Trupul lui Jeanne a fost scos imediat într-o direcție necunoscută. Mihail a putut afla ceva despre ea abia după trei zile. În ziua a patra, i-a fost dat trupul, iar după trei ore a fost îngropată. Nu au fost găsite hârtii purtate de soția lui, nici poșetă, nici telefon.

Ulterior, jurnaliști cunoscuți au aflat numele victimelor atacului terorist, dar Zhanna Firtel, soția sa, nu a fost printre morți. Soarta celui de-al doilea terorist, care a tras cu un pistol, a rămas necunoscută. Nu figurează printre cei uciși, dar peste tot este pur și simplu numit terorist, pe care nimeni nu l-a putut găsi până acum.

CAPITOLUL ȘASE

Mihail a decis să termine articolul pe care el și Zhanna l-au pregătit în tot acest timp. Nu pentru că avea nevoie de adevăr, ci doar pentru că Jeanne a fost ucisă pentru asta. Când articolul a fost terminat, a rămas cu un sentiment de subestimare și a încercat să găsească cuvintele care lipseau în final. Pentru a face acest lucru, a citit-o din nou:

„Kaiserul Wilhelm al II-lea a condus Germania la distrugere în primul război mondial. Născut cu o mână ruptă, Kaiser Wilhelm a fost nepotul reginei Victoria și tatăl unchiului Elisabeta a II-a de astăzi. Nu a fost o coincidență că Kaiserul Wilhelm l-a ales pe Max Warburg ca șef al serviciului secret german. Warburg și Rothschild controlau Banca Centrală Germană, care a fost fondată de Mayer Rothschild. În timp ce au finanțat Germania în Primul Război Mondial, fratele lor Paul Warburg a ajutat la finanțarea celeilalte părți vânzând obligațiuni de război prin Banca Rezervei Federale. Tipografiile Warburg și Rothschild au lucrat non-stop de ambele maluri ale Atlanticului, emitând bani pentru moarte.

Negocierile privind Acordul de la Versailles după Primul Război Mondial au avut loc în castelul altui Rothschild – Edmun de Rothschild. La negocieri au participat din partea americană Paul Warburg, iar din partea germană – fratele său Max Warburg. Cât de amuzant ar fi să urmărești acest spectacol bine jucat, dacă nu pentru un „dar”: În Primul Război Mondial și la diferitele conflicte armate care au urmat, au participat aproximativ 65 de milioane de soldați din peste 30 de țări. Numărul morților este de aproximativ 20 de milioane. Războiul le-a adus familiei Rothschild aproximativ 100 de miliarde de dolari.

În cartea sa *Walt Street and Hitler*, profesorul Anthony Sutton oferă dovezi documentare că corporațiile americane au furnizat banii, combustibilul, mașinile și armele care l-au ajutat pe Hitler să demareze al Doilea Război Mondial. De asemenea, au furnizat totul Uniunii Sovietice, care a terminat-o. Rothschild și Rockefeller erau responsabili de toate acestea.

Tatăl lui George W. Bush și bunicul lui Bush Jr. au furnizat materii prime și sume mari de bani pe credit celui de-al treilea Reich al lui Hitler. Ei au finanțat organizațiile celui de-al Treilea Reich prin partenerul lor german Fritz Theisen. Acest celebru industriaș nazist a scris o carte de confesiuni intitulată *L-am plătit pe Hitler*.

Profesorul Sutton îi listează pe Rockefeller, Henry Ford, Morgan, ITT și Du Pons ca furnizori ai programului german de rearmare. De ce au ajutat industriașii-finanțatorii evrei un astfel de monstru și antisemit precum Hitler? Răspunsul se află în originea lui Hitler însuși.

Este cunoscut faptul că Hitler a încercat foarte mult să ascundă originile familiei sale. El a organizat chiar asasinarea cancelarului austriac Dolgus, care investiga familia lui Hitler. Rezultatul investigației lui Dolgus este acum în mâinile serviciilor secrete britanice. De asemenea, povestește și arată că bunica lui Hitler, Maria Anna Schicklgruber, a lucrat la Viena ca servitoare în casa lui Solomon Rothschild. Aceste informații sunt preluate de pe cardul ei de înregistrare obligatoriu. Se mai spune că Solomon era cunoscut ca un mare afemeiat. Când a fost descoperită sarcina Mariei Anna Schicklgruber, aceasta a fost concediată. Deci, acum toată lumea știe că Adolf Hitler este nepotul lui Solomon Rothschild. El este cunoscut ca fiind cel mai rău om din istorie. Dar o personalitate și mai întunecată – oamenii care i-au dat puterea și au finanțat al Doilea Război Mondial – dinastia Rothschild! Ei au fost cei care și-au înmulțit averile în război și în orice episod sângeros al războiului – vina lor. Vina este că 61 de state ale lumii cu o populație totală de aproximativ 1,7 miliarde de oameni au fost implicate în război. Aproximativ 70 de milioane de oameni au murit. Al Doilea Război Mondial le-a adus Rothschild-ilor câteva trilioane de dolari, ceea ce le-a permis să controleze mai mult de jumătate din economia mondială.

Istoria evreiască a fost scrisă de evrei, care spun că evreii sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Predicția biblică spune că într-o zi ei vor conduce lumea de la templul din Ierusalim și Regele Regilor va fi un descendent al Regelui David și al Regelui Solomon al Israelului.

Rothschild, ale cărui companii l-au finanțat pe Hitler și lagărele de concentrare, au transformat victimele Holocaustului în asupritori. Simon Sham estimează că Rothschild deține optzeci la sută din pământul Israelului. Chiar și steagul Israelului are o pictogramă din stema familiei Rothschild. Pictograma are șase vârfuri, șase triunghiuri și șase laturi în pictograma centrală. Numărul 666 corespunde predicției biblice a celui de-al treilea război mondial apocaliptic.

Deci, întâmplător, acum, când istoria celor mai sângeroase două războaie este ștearsă cu putere din memoria oamenilor și istoria este rescrisă, Angela Dorothea Adolfovna Schickelgruber – Rothschild s-a dovedit a fi în fruntea Germaniei? Poate că este timpul să tragem concluzii și să le arătăm ușa celor care au mâncărime la mâini pentru a declanșa al treilea război mondial, în care nu vor fi câștigători? Sau vom merge din nou să ne ucidem între noi sub lozinci inventate și apeluri pseudo-patriotice pentru bucuria Rothschild, Rockefeller, Morgan și a altor „proprietari ai planetei Pământ” – așa cum se numesc ei înșiși? Deși nicio revistă modernă Forbes nu conține numele celor mai bogați oameni de pe planetă, care au fost menționate mai sus, aproape tot ce este pe acest pământ le aparține. În domeniul informațional al lumii, ei scriu și foarte puțin despre ei. Odată, unul dintre Rothschild, întrebat de un jurnalist despre de ce se scrie atât de puțin despre ei în presă, a spus: „Nu a mai rămas mass-media independentă în lume. Toate au fost cumpărate de noi sau de partenerii noștri. Poate că nu trebuie să vă explic mai departe de ce ei nu scriu despre noi?”

Dimineata venise deja. Era timpul să-mi trezesc fiul pentru școală. Mihail s-a apropiat de el și l-a mângâiat foarte ușor pe cap.

– Mămică? – izbucni copilul.

Lăcrimile i-au curs din ochi și s-a dus repede la baie. Când m-am întors, fiul meu se îmbrăca deja.

– Bună dimineata, tată!

– Buna dimineata!

– Nu-mi amintesc cum s-a încheiat basmul tău de ieri?

– Faptul că binele a învins răul, pentru că nu poate fi altfel.

– Și toată lumea va trăi fericiți până la urmă?

– Da, fiule, Dumnezeu nu poate îngădui atâta suferință și durere în lume. Fiecare va fi răsplătit în funcție de deșerturile sale și va fi pace și liniște veșnică în sufletul fiecăruia dintre noi.

Spunând asta, și-a dorit cu disperare, iar credința în acest lucru i-a generat în suflet speranța că așa va fi.

Odată, doi vagabonzi au rătăcit în Stadtpark din Viena. Văzând o trăsură care trecea, unul l-a întrebat pe celălalt: „Ce fel de tip stă acolo?”

— Uită-te la livrea, spuse celălalt, l-au dus pe micuțul Louis, baronul Rothschild, să ia aer.

– Wow! Primul vagabond remarcă respectuos. – Destul de prost, și deja Rothschild!

Cine ar fi putut să prevadă ce îi rezerva micul pasager? Cine știa că urmează depresia, Anschluss, Gestapo, închisoare și al Doilea Război Mondial? Secolul al XIX-lea s-a terminat, al XX-lea este în prag.

Pe măsură ce anii au trecut, baronul Louis a crescut. Când a împlinit douăzeci și nouă de ani, tatăl său Albert a murit. Acest lucru s-a întâmplat cu puțin timp înainte de izbucnirea primului război mondial. Tradiția casei austriece era, și aceasta o deosebea de alte case ale familiei Rothschild, că toată puterea trece la o singură persoană.

Frații Eugene și Alphonse s-au dedicat lenevirii plăcute, iar responsabilitatea pentru toate afacerile și băncile Rothschild din Europa Centrală a căzut pe umerii baronului Louis. Astfel a început unul dintre cele mai poetice destine din istoria familiei Rothschild. Ramura austriacă a familiei a suferit mai mult decât ceilalți de pe urma loviturilor aspre ale secolului XX, iar baronul Louis a dat dovadă de o rezistență rară și a rezistat cu demnitate tuturor loviturilor destinului.

Caracterul acestei persoane extraordinare s-a manifestat destul de devreme. Și s-a întâmplat la New York, în noul metrou din Manhattan. Agenții Rothschild din New York au fost implicați în finanțarea construcției liniilor de metrou de mare viteză ale orașului pentru Compania New York Interboro Rapid Transit. Tânărul Louis a fost trimis în Statele Unite pentru a învăța tradițiile de afaceri americane, a participat la un proiect de metrou, a participat la deschiderea uneia dintre primele linii și a fost printre primii pasageri dintr-un zbor de probă care a eșuat. A avut loc o pană de curent și trenul s-a oprit. Nu doar iluminarea a eșuat, ci și ventilația. Când pasagerii transpirați și gâfâind au fost scoși în sfârșit afară, doar unul dintre ei nu și-a dat jos geaca și haina de ploaie și nu și-a slăbit cravata. Bineînțeles că era baronul Louis. Salvatorii au spus că era absolut calm și părea în formă și proaspăt, nici un strop de sudoare pe frunte, un cuvânt – baron!

De obicei, cei care trebuiau să se ocupe de stăpânirea de sine a baronului nu puteau înțelege ce a cauzat-o. Fie baronul era complet lipsit de griji, fie pur și simplu rece ca un pește și lipsit de sentimente umane. Dar indiferent ce spun ei, tânărul șef al Casei din Viena s-a transformat într-un lider de cele mai înalte calificări și un om de o perseverență rară. A fost un adevărat nobil, cel mai remarcabil dintre toți descendenții familiei Rothschild. Nici înainte, nici după nu a existat ceva ca el. Soarta a hotărât că Ludovic însuși nu s-a căsătorit multă vreme, iar frații săi căsătoriți nu au lăsat descendenți bărbați. Baronul Louis a devenit ultimul șef al casei austriece și ultimul romantic al dinastiei.

Accidentul din Manhattan, această întâlnire ciudată dintre ultimul Rothschild și primul metrou, a fost profetică. Soarta i-a pregătit multe încercări și nu o dată va trebui să se confrunte cu provocarea modernității, iar de fiecare dată baronul va fi la fel de rece și de calm ca într-un vagon de metrou înfundat.

Natura l-a înzestrat cu generozitate pe baronul Louis cu tot ce era necesar pentru ca acesta să-și poată juca bine rolul. Un bărbat frumos, zvelt, blond, întruchipa imaginea unui aristocrat anglo-saxon, frecventa regulat sinagogă. Ar putea fi nu doar simplu și modest, ci și rezervat, detașat și arogant. Baronul suferea de o boală cardiacă ușoară, dar cronică (ce aristocrat de rasă pură se poate face fără un defect picant?), În ciuda acestui fapt, era uimitor de energic. Baronul era bine pregătit pentru viitoarele sale sarcini. Un jucător de polo dur și un călăreț excelent, a fost unul dintre puținii cărora li s-a permis să călărească lipizanii albi, unul dintre cei mai buni armăsari ai vremii, deținut de Școala de Echitație de Stat (chiar și în timpul Republicii acest privilegiu era acordat doar cei mai buni călăreți din înalta societate)... Baronul a fost și un excelent specialist în anatomie, botanică și arte grafice.

Și, desigur, baronul a fost un amant. Un iubit perfect, iubitor și iubit. Cele mai frumoase femei din Viena au venit la uriașul său palat de pe Prince Eugene Strasse și la studiul său de mătase purpurie din Rengasse. Pentru comoditatea vizitatorilor, biroul avea trei uși, dintre care una era secretă. Era atât de bine deghizat încât numai proprietarul însuși, secretara lui și cei care trebuiau să-l folosească știau de existența lui.

Nu doar doamnele frumoase au intrat în palat prin uși secrete. Adesea aceștia erau curieri cu vești, iar veștile nu vesele. Baronul și-a condus nava prin mare, care devenea din ce în ce mai tulbure și mai periculoasă. Până în 1914, Banca Vienei a fost principalul finanțator al unui imens imperiu, a controlat fluxurile financiare, a fost centrul nervos al lumii financiare din Europa de Sud-Est. După 1918, Austria s-a micșorat, acum a ocupat doar o mică parte din fostul său teritoriu. Inevitabil, compania austriacă a lui Rothschild s-a micșorat și ea.

Banca „S.M. Rothschild & Schöne” a fost principala bancă privată din Austria, iar situația economică a micuței sale patrii depindea în mare măsură de politicile sale. Într-un mod loial, banca a răscumpărat titluri de stat în valoare de aproximativ un milion de coroane austriece, în ciuda faptului că inflația devoră rapid aceste investiții. La mijlocul anilor 1920, Rothschild, ca și cel mai serios rival al său vienez Castiglione, nu a subminat poziția guvernului speculând cu privire la căderea coroanei austriece. Dar, în ciuda sprijinului lui Rothschild, coroana a căzut. Castiglione se ridică și amenință că îi va împinge pe Rothschild în umbră.

Castiglione a continuat să joace la căderea francului. Aliații lor au continuat să arunce moneda franceză pe piață. Francul a scăzut brusc, lira și dolarul au crescut. Și cum rămâne cu Rothschild? Expertii au prezis deja căderea Casei austriece. Biroul drapat de mătase din Rengasse a devenit destul de liniștit. Deodată, francul a început să crească rapid. Castiglione a fost dat afară din afaceri, iar lumea financiară a înghețat în stare de șoc. Baronul Louis, ca întotdeauna, zâmbind rece, a plecat în Italia să joace puțin polo.

Ce s-a întâmplat? Povestea veche, veche pe care Rothschild o jucaseră deja în 1925 s-a repetat. Diverse bănci mixte din Anglia, Franța și Austria și-au răspândit în secret tentaculele în întreaga lume. Conduși de Casa Franceză (directorul Băncii Franței era baronul Edouard Rothschild), au organizat un sindicat internațional secret. Acesta a inclus J.P. Morgan din New York și baronul Louis Rothschild, care conducea Banca Creditanstalt din Viena. În același timp, în întreaga lume, sindicatul Rothschild a început să deprecieze lira și să crească francul. Ca și în trecut, nimeni nu a rezistat unei asemenea presiuni financiare, gestionate atât de rapid și de priceput. Baronul Louis s-a întors din Italia, unde a jucat polo. Era bronzat și zâmbea. El doar a zâmbit.

Dar soarta îi pregătea încercări serioase. În timp ce în anii 1920 situația economică din Austria era dificilă și înșelătoare, în anii 1930 situația, care era instabilă la început, a devenit tragică. În 1929, a izbucnit depresia. Tânăra, încă fragilă republică, nu era pregătită pentru un asemenea test. Depresia a paralizat viața de afaceri în Austria. Depresia a perturbat activitatea bancară. Depresia s-a strecurat până la palatul lui Louis Rothschild.

În 1930, Bank Bodencreditanstalt, cea mai importantă instituție de creditare agricolă din țară, se afla într-o situație dificilă. Louis, ca de obicei, nu a cedat în panică și a dat dovadă de un calm de gheață: vâna căprioare într-una dintre rezervele sale. Guvernul a fost mai puțin reținut. Cancelarul federal a venit personal la Rothschild. După cum și-a amintit mai târziu cancelarul, el l-a forțat literalmente pe baron să accepte obligațiile băncii pe moarte „Bodencreditanstalt”. Baronul a fost de acord, dar a remarcat: „Voi face ceea ce îmi ceri, dar vei regreta amarnic”.

Bank Creditanstalt, cea mai mare bancă națională din Austria, și-a asumat responsabilitatea pentru datoriile Bank Bodencreditanstalt. (Louis von Rothschild era președintele băncii Creditanstalt.) Și curând toată Austria a trebuit să regrete această decizie. Ca urmare a creditării excesive, un an mai târziu, Kreditanstalt Bank a fost, de asemenea, obligată să suspende plățile. Acum, sistemul financiar al întregii țări tremura, iar guvernul austriac a trebuit să folosească în grabă fondurile trezoreriei statului pentru a salva situația. Casa Rothschild a donat, de asemenea, treizeci de milioane de șilingi de aur pentru a ajuta Kreditanstalt să se mențină pe linia de plutire.

Aceasta a fost o lovitură gravă pentru fondurile Casei Austriece, deși a primit în secret ajutor substanțial de la Rothschild francezi. Baronul a fost nevoit să vândă unele dintre moșiile sale de țară și să se mute dintr-un conac imens de pe strada Prințul Eugene într-o casuță situată în apropiere.

Louis era încă cel mai bogat om din Austria. Banca proprie, S.M. Rothschild și Schöne, a rămas de încredere ca și până acum și, la scară austriacă, a fost considerat un adevărat gigant. Baronul a rămas unul dintre cei mai mari proprietari de pământ din Europa Centrală și și-a păstrat controlul asupra investițiilor sale impresionante în industria textilă, minieră și chimică.

În nord, soldații de asalt băteau tobe, iar el dădea calm ordine din biroul său tapițat cu mătase roșie, din gura lui gata să se închidă, neînfricat sub sabia sorții care se profilează.

Așa a cunoscut declinul vieții sale ultimul mare domn al Europei Centrale, baronul Louis von Rothschild. Perioada dintre 1931 și 1938 semăna cu actul final al unei producții magnifice: prima lovitură nu și-a atins scopul, iar finalul teribil era încă ascuns publicului. În casa baronului domnea pacea, a fost păstrată de majordom și întâmplări amuzante au reînviat.

În 1936, Edward al VIII-lea a abdicat pentru doamna Simpson. Cu o zi înainte de a face acest pas, regele a vorbit la un telefon internațional cu una dintre cele mai cunoscute doamne divorțate. Guvernul britanic a pregătit un adăpost pentru Edward la Hotel Zurich, dar Wallis Simpson – cu ea a vorbit regele – s-a opus categoric unei astfel de alegeri. Hotelul este o proastă apărare împotriva presei senzaționale, a spus ea, iar linia telefonică dintre Londra, unde a stat Edward și Cannes, unde a locuit însăși Wallis, nu a fost garantată să fie blocată.

„David”, a sugerat Wallis, temându-se să intervină cu urechea, „de ce nu te duci unde ai răcit anul trecut?

Doamna Simpson se referea la Castelul Ensfield, situat la periferia Vienei și deținut de Eugene von Rothschild, fratele lui Louis și un vechi prieten al lui Edward și al doamnei Simpson. Aici David se putea bucura de o singurătate completă, să joace golf pe terenurile de golf ale baronului și să vorbească dialectul său austriac preferat. Odată ajuns aici a reușit să facă față unei ușoare stare de rău, iar acum a trebuit să treacă prin cea mai gravă criză.

— O voi face, spuse regele Edward.

A doua zi, 11 decembrie, Edward nu mai era rege. La mai puțin de patruzeci și opt de ore mai târziu, porțile moșiei Rothschild s-au deschis și o limuzină neagră a trecut. Omul care stătea în ea tocmai renunțase la coroana celui mai mare imperiu din cel mai romantic motiv. Toate cele cinci continente au urmărit cu curiozitate evenimentele de la casa lui Eugene Rothschild. Ensfield a devenit nu mai puțin faimos decât Mayerling. Acest eveniment a fost imediat copleșit de zvonuri și bârfe amuzante. S-a spus, de exemplu, că fostul rege, care se transformase în Duce de Windsor, a ținut recepții somptuoase la castel și a trimis facturi pentru distracția sa gazdelor ospitaliere. La vederea relatărilor de la fostul monarh, fețele contabililor au fost scoase, iar frații-baroni, Eugene și Louis, s-au saturat curând de asta. Ei au ieșit din situație decisiv și neconvențional, așa cum se cuvine Rothschild-ilor, apelând la consiliul satului cu o cerere de a-l alege pe duce ca șef onorific al Ensfield. Consiliul, desigur, nu a refuzat, iar acum toate facturile au fost trimise spre plată direct șefului onorific, Edward.

Dar acestea sunt doar zvonuri. Ducele a trăit în pace și singurătate, a jucat golf și întregul său program era construit în jurul orei șase și jumătate după-amiaza. În acest moment i-a fost eliberată o sală de ședințe specială (Eugene avea ceva ca propria sa stație telefonică), toate liniile locale au fost eliberate și Edward a putut vorbi calm cu Wallis, care se afla încă la Cannes.

Cu toate acestea, șederea aproape miticului oaspete pe moșie a afectat manierele înaltei societăți din Europa Centrală. Când Ducele a decis să se alăture familiei Rothschild și oaspeților lor pentru o altă petrecere, toată lumea a fost șocată. Fostul rege purta o cravată neagră cu un guler moale, mai degrabă decât rigid, cu amidon, așa cum era obiceiul. Acest fapt a provocat ceva ca o explozie în arta croitoriei. În plus, Edward a introdus o altă inovație. Potrivit baronului Eugene, el a inventat brunch-ul, care se transformă lin în prânz. Traducerea literală a numelui inventat de el sună ca „mic dejun-prânz”, adică un mic dejun târziu și foarte copios. Ducele a preferat să înceapă ziua doar cu o astfel de masă, dar la prânz, când toată lumea se aduna la prânz, nu mai mânca nimic. Inițiativa ducelui a fost preluată cu entuziasm de rafinata nobilime austriacă.

Ultima dată Austria s-a bucurat de splendoarea imperială, iar ultima dată un reprezentant al ramurii austriece a Rothschild a putut să ofere ospitalitate pe măsura numelui său.

Ideile lui martie

Sărbătorile de la Ensfield au fost o contribuție serioasă la întărirea prestigiului familiei Rothschild, Louis însuși părea să devină personificarea tradițiilor feudale. Dar este dificil să-i numești comportamentul standard.

În 1937, la scurt timp după plecarea ducelui din Ensfield, baronul își vizita prietenul. Cina era în plină desfășurare când se auzi un miauit plângător în afara ferestrei. Rothschild a deschis fereastra, s-a urcat pe pervaz, a înconjurat peretele de-a lungul pervazului, a luat pisoiul speriat și a sărit înapoi în cameră. Totul s-a întâmplat atât de repede încât nu au avut timp să-l oprească.

Louis a mai executat fapte similare. A fost întotdeauna remarcabil de puternic din punct de vedere fizic și a avut un autocontrol rar. Tatăl său, Albert Rothschild, a fost primul care a cucerit vârful Matterhorn, iar Louis însuși a escaladat multe vârfuri de munte și, dacă nu avea niciun vârf la îndemână în acest moment, a folosit clădirile orașului pentru isprăvile sale de alpinism.

În 1937, avea deja cincizeci și cinci de ani; cornișa pe care a pășit era la nivelul etajului cinci și, mai mult, era deja întuneric.

„Barone, aceasta este o slujbă pentru pompieri. De ce să-ți riști viața? L-a întrebat unul dintre invitați.

— Obicei, draga mea, răspunse baronul cu zâmbetul său rece obișnuit.

Toată lumea a înțeles ce înseamnă asta. Armatele germane erau concentrate la graniță. Majoritatea celor care s-au trezit în aceeași poziție cu Louis au considerat că este bine să plece. Fratele său Eugene s-a mutat la casa lui pariziană. Cel mai mare, Alphonse, s-a ascuns în spatele graniței cu Elveția. Dar Louis a continuat să rămână la Viena.

Cu îndrăzneală rece, Louis a mers către soartă. În mod ironic, viața de afaceri a băncii a fost mai activă ca niciodată. Secretele lui încă lucrau din greu în biroul captușit de mătase din Rengasse. Ca și până acum, miercuri, curatorul Muzeului de Istorie a Artei din Viena lua micul dejun la baron și îi ținea un fel de seminar de artă. Ca și până acum, vineri dimineața, profesorul grădinii botanice a venit la baron, încărcat cu noi exemplare curioase de plante. Ca și până acum, duminică, directorul Institutului de Anatomie l-a vizitat pe baron și a discutat cu acesta diverse diagrame și cărți de biologie.

Ca și înainte, domnul Baron călărea de două ori pe săptămână pe credincioșii lipizani. Viața a continuat ca de obicei, dar prietenii baronului de la clubul de jochei au clătinat din cap. Louis Rothschild, șeful Casei austriece și întruparea vie a capitalistului evreu, a stărnit o ură deosebită față de Fuhrer. De ce ar rămâne baronul? De ce să te transformi într-o țintă vie?

Acest comportament a fost justificat de două motive. Și amândoi erau dinastici. Unul dintre ei a fost ascuns de societate, doar angajații lui Louis știau despre asta, iar mult mai târziu a devenit domeniul public. Un alt motiv era bine cunoscut și evident pentru toată lumea. În calitate de șef al casei austriece, Louis a fost constant în centrul atenției. Chiar și un indiciu al plecării lui ar putea dezactiva definitiv mașina financiară austriacă, care funcționa deja intermitent. Șeful Casei Rothschild (am întâlnit deja cazuri similare) este, în primul rând, un principiu, apoi o persoană.

Baronul era renumit pentru străduința sa pentru perfecțiune în toate, pentru el principiul s-a transformat într-o dogmă. Nu s-a apropiat de graniță. La cererea lui Hitler, cancelarul austriac a mers la Berchtesgaden și, în același timp, Louis a părăsit Viena pentru a schia în Alpii austrieci. Cu toate acestea, când la 1 martie 1938, un curier de la Casa Franceză Rothschild a sosit la Kitzbühel cu un avertisment de pericol, Louis a amânat schiatul și s-a întors la Viena. Nu avea de gând să fugă la Zurich.

Joi, 10 martie, baronul a primit un ultim avertisment din partea Elveției prin telegraf. A doua zi dimineața, trupele germane s-au grăbit peste graniță. Nava statului a mers inevitabil la fund și niciun principiu nu a putut salva situația. Sâmbătă, în jurul prânzului, Louis și valetul său Edward au sosit pe aeroportul din Viena pentru a zbura în Italia. Pretextul a fost să vizitez echipa de polo a baronului. La control, la doar o aruncătură de băț de avion, ofițerul de control SS l-a recunoscut pe baron și i-a confiscat pașaportul.

„Atunci”, și-a amintit valetul, „ne-am dus acasă și am așteptat”.

Așteptarea a fost de scurtă durată. Seara, în fața Palatului Rothschild, precum și în fața a sute de alte case evreiești, au apărut două persoane cu o zvastica la braț.

Majordomul nu a putut permite o asemenea încălcare a etichetei precum arestarea. În primul rând, trebuie să afle dacă domnul Baron este acasă. După câteva minute, majordomul s-a întors și le-a spus vizitatorilor că domnul Baron lipsește. Uimiți de această primire, soldații au mormăit ceva neclar și au dispărut în noapte.

Dar duminică s-au întors din nou, de data aceasta însoțiți de șase bandiți în căști de oțel și cu pistoale pentru a da o respingere potrivită intrigilor înaltei societăți. Domnul Baron l-a invitat pe bătrân să intre în birou și l-a informat că după cină este gata să-l urmeze. Cei care au venit s-au stânjenit, au conferit și au dat verdictul: să mănânce.

Baronul a mâncat pentru ultima dată în mijlocul splendorii și luxului. Înconjurat de paznici, jucându-se cu pistoalele, care stăteau nu departe de masă. Lacheii s-au înclinat și au adus mâncarea, iar aroma sosurilor a umplut camera. Baronul și-a terminat masa pe îndelete; după fructe, ca întotdeauna, își clăti degetele într-o cană specială; și-a șters mâinile cu un șervețel de damasc; a fumat cu încântare țigara obligatorie de după-amiază; a luat medicamente pentru inimă; a aprobat meniul a doua zi și abia după aceea dădu din cap către cei care veneau și plecau cu ei.

A devenit clar noaptea târziu că nu se va întoarce. Dis-de-dimineață, valetul conștiincios Edward a împachetat așternutul unic al proprietarului, setul de toaletă, i-a selectat cu grijă lenjeria și lenjeria exterioară, câteva cărți despre istoria artei și botanică. Totul era împachetat într-o valiză din piele de porc, cu care Edward a apărut la secția de poliție. A fost alungat și a fost forțat să plece sub râsul furios al poliției.

Apariția valetului a jucat un rol. Interogatorul nazist a fost intrigat și i-a dedicat primul interogatoriu lui Louis pentru a-și satisface curiozitatea de înțeles.

– Deci ești un Rothschild. Pai cati bani ai?

Louis a răspuns că, dacă își aduna întregul personal de contabili și le furnizează cele mai recente informații despre piața globală de acțiuni și mărfuri, ar trebui să lucreze câteva zile pentru a da un răspuns relativ exact.

– Bine bine. Cât valorează palatul tău?

Rothschild s-a uitat surprins la domnul iscoditor și a răspuns la întrebare cu o întrebare:

– Cât costă Catedrala din Viena?

A fost o estimare exactă.

„Și ești obscen”, a răcnit anchetatorul. Într-o oarecare măsură, avea dreptate.

Paznicul l-a trimis pe baron la subsol. Louis a trebuit să ducă saci de nisip. Au lucrat cot la cot cu el liderii comuniști, care i-au devenit camarazi de nenorocire.

„Ne-am înțeles destul de bine”, își amintește Louis, „Toată lumea a fost de acord că subsolul nostru este cel mai declassificat subsol din lume.

Au mai avut loc și alte evenimente neobișnuite. Managerul lui Rothschild din Elveția a început să primească scrisori ciudate. Autorii lor au fost doamne – trei dintre cele mai faimoase curve din Europa Centrală, strâns asociate cu poliția nazistă din Viena. Doamnele s-au oferit drept intermediari în negocierile de răscumpărare. Soții Rothschild sunt de multă vreme faimoși ca diplomați pricepuți, puteau negocia cu oricine – și ar fi ajuns la o înțelegere chiar și cu parteneri atât de neobișnuiți, dacă soarta nu ar fi decretat altfel.

La sfârșitul lunii aprilie, Berlin a observat în sfârșit care pasăre stătea în cușca lor. Baronul a fost eliberat atât de comuniști, cât și de sacii de nisip și a fost plasat într-o celulă specială de la sediul Gestapo-ului din Viena, lângă cancelarul austriac întemnițat. Putem spune că Louis a primit o promovare. Dintr-o simplă închisoare de poliție, a ajuns în cea mai secretă temniță a Reichului, unde a fost păzit de 24 de tineri, încălțați cu cizme și încins cu curele de piele. Baronul i-a numit „grenadierii mei” și nu le-a dat coborâre. În timpul închisorii, el s-a transformat într-un profesor plictisitor, predau-i pe gardienii săi nechibzuiți geologia și botanica.

Curând a apărut un nou emisar în Elveția, succesorul celebrelor doamne. Numele lui era Otto Weber și s-a prezentat drept „partenerul” dr. Gritsbach, consilier personal al lui Hermann Goering. A devenit clar cine comanda acum melodia. Treptat, au început să apară contururile termenilor acordului. Domnul Baron va putea câștiga libertate dacă mareșalul Goering va primi 200.000 de dolari drept compensație pentru necazurile sale, iar Reich-ul german devine proprietarul tuturor bunurilor rămase ale casei austriece. Mai ales, germanii erau interesați de Vitkovice cehă, unde se aflau cele mai mari mine de fier și cărbune din Europa Centrală.

Vestea era sumbră. Pentru baron a fost cerută cea mai mare răscumpărare din istoria lumii. Negocierile de la Rothschild au fost conduse la Zurich și Paris de Eugene și Alphonse, iar aceștia aveau un atu în rezervă. Se dovedește că totul a fost minunat: Vitkovitz, deținut de austriac Rothschild, s-a transformat cumva prin magie în proprietate englezească. În antebelic 1938, asta însemna că el era inaccesibil ghearelor lui Goering.

Asta făceau în biroul lui Louis în 1936 și 1937. Totul a fost făcut înainte de a fi prea târziu. Toate activitățile baronului s-au concentrat în jurul acestei transformări. A fost asistat de bătrânul Leonard Keesing, atent și experimentat, funcționar de la bancă. Împreună au reușit să transfere aproximativ douăzeci și unu de milioane de dolari sub protecția drapelului de stat al Regatului Unit. Operațiunea financiară, asemănătoare cu intriga unui roman de spionaj, a fost realizată în cele mai bune tradiții ale familiei Rothschild.

Cum a reușit Louis Rothschild să realizeze acest lucru? El a înțeles perfect că era imposibil să transfere întreprinderi atât de uriașe precum Vitkovitz din proprietatea unui stat în proprietatea altuia până când nu se ajunge la un acord la cel mai înalt nivel guvernamental. Prin urmare, Rothschild a început prin a-l convinge foarte atent pe prim-ministrul Cehoslovaciei în 1936 de necesitatea transferului lui Vitkovits. La urma urmei, dacă evoluțiile rămân sub control austriac, acest lucru va pune în pericol securitatea Cehoslovaciei însăși în cazul în care Viena va cădea sub dominația germană. În același timp, și în profund secret, cancelarului austriac i s-a dat de înțeles că guvernul ceh, cunoscut pentru sentimentele sale anti-austriece și anti-germane, ar putea merge pentru naționalizarea lui Vitkovitz dacă acesta rămâne proprietate austriacă. Astfel, atât Viena, cât și Praga, din motive cu totul diferite, au fost de acord cu propunerea lui Rothschild.

A urmat formalizarea juridică și financiară a transferului de proprietate, efectuată cu o pricepere rară. Experții au profitat de faptul că familia Rothschild nu erau singurii acționari la Vitkovitz, deși dețineau cea mai mare parte a capitalului social. Proprietarii părții mai mici rămase au fost marea familie austro-evreiască von Gutmann, care era în pragul ruinării. Pentru a plăti datoriile, soții Gutmann au fost nevoiți să-și vândă acțiunile. În același timp, a fost necesară revizuirea completă a structurii corporative existente a Vitkovits și crearea unei structuri noi, unificate. Sub masca acestei reorganizări, întreprinderea de milioane de dolari, ca din întâmplare, și-a schimbat țara proprietară.

Toată această „delucrare” ar fi complet inutilă dacă nu s-ar lua măsuri de precauție suplimentare. Dacă Louis a transferat capitalul social aparținând familiei Rothschild direct la o societate holding engleză, atunci, în cazul unui război cu Germania, o astfel de proprietate ar intra sub incidența Legii privind comerțul cu statele aflate în război cu Marea Britanie. Louis a prevăzut acest pericol deja în anii 30 pașnici și, prin urmare, a făcut o înțelegere în mai multe etape. La început, capitala a fost transferată în Elveția și Olanda, care în caz de război urmau fie să rămână neutre, fie să devină aliați ai Marii Britanii. Și după aceea s-a încheiat afacerea finală.

Vitkovitz a devenit o subsidiară a Alliance Insurance, una dintre cele mai mari companii londoneze aflate sub jurisdicția Marii Britanii și sub protecția Guvernului Majestății Sale. Dar cel mai curios lucru este că cea mai mare parte a capitalului acestei companii a aparținut tocmai Rothschild-ilor care l-au vândut pe Vitkovitz.

Napoleon și Bismarck au luptat fără succes împotriva Familiei. Goering nu era cel mai mare, dar un inamic destul de serios al clanului. Totuși, nici el nu a reușit. Reichsmarschalul a fost forțat să se retragă. Dar nu o viclenie evreiască l-a oprit, ci propriul său camarad de arme arian. Heinrich Himmler a urcat pe scenă.

La începutul anului 1939, Otto Weber, care reprezenta interesele lui Goering, a fost arestat.

Evident, naștiții soluționau conflictul intestin care a apărut în legătură cu împărțirea bogăției Rothschild. Berlinul a schimbat echipa de negocieri.

Acum toate problemele legate de răscumpărare au fost decise mai degrabă de Himmler decât de Goering. Familia Rothschild a continuat să insiste asupra condițiilor lor, în ciuda schimbării din echipa adversă. Familia era gata să schimbe toate bunurile familiei Rothschild din Austria pentru siguranța baronului Louis. Controlul asupra lui Vitkovitz a fost transferat Germaniei abia după ce baronul a fost eliberat, în timp ce Rothschild primesc trei milioane de lire de la Germania drept compensație.

Berlinul era indignat. Berlinul a amenințat. De fapt, trupele germane au ocupat deja Vitkovits – Cehoslovacia a fost capturată. Dar avocații germani erau conștienți de faptul că steagul britanic și dreptul internațional încă stau între ei și proprietatea legală a răvnitului Vitkovitz.

Ziarele naziste nu s-au zgârcit cu articolele care îi demascau pe Rothschild, care nu erau numiți decât flagelul umanității și, între timp, a fost lansată o nouă metodă de lucru cu un prizonier. Într-o zi, în celula lui Louis a apărut un vizitator de rang înalt. Ușa se deschise și Heinrich Himmler intră. I-a urât domnului baron buna dimineată; i-a oferit domnului baron o țigară scumpă; a întrebat dacă domnul Baron avea vreo dorință sau plângere; apoi s-a pus la treabă. Din moment ce un om mare a vizitat un alt om mare, de ce nu ar trebui să rezolve diferențele minore dintre ei?

Cu toate acestea, fumătorul pasionat, domnul Baron, de data aceasta nu a fost interesat de trabucuri. Era rece și scund.

Când Herr Himmler și-a luat în sfârșit concediu, poziția lui Rothschild în ceea ce privește drepturile asupra lui Vitkovitz nu s-a schimbat deloc.

Apoi o ploaie de aur a căzut pe micuța chilie a baronului. La o oră după plecarea lui Himmler, „grenadierii” baronului au adus mai întâi un ceas pompos greu din vremea lui Ludovic al XIV-lea, iar apoi o vază uriașă din vremea lui Ludovic al XV-lea; Patul închisorii era acoperit cu o pătură de catifea portocalie și peste el erau întinse perne multicolore. În cele din urmă, un radio a apărut pe un suport acoperit cu ceva ca o fustă de mătase.

Așa că Himmler a încercat să creeze un mediu acasă în celula Rothschild. Iar inițiativa lui a adus rezultate. Baronul îndurase cu stoicitate urâtenia lucrurilor din jurul său timp de săptămâni, dar acum îi dispăruse reținerea.

– Camera arăta ca un bordel în Cracovia! – își aminti el mulți ani mai târziu. Și aceasta a fost una dintre puținele momente în care baronul și-a permis să vorbească atât de aspru.

La insistențele prizonierului, gardienii au scos toată această „frumusețe incomparabilă”. O excepție a fost făcută doar pentru radio, pe care baronul i-a dezbrăcat personal de halatul zgomotos. Este foarte posibil ca acest fiasco să fi forțat SS-ul să abandoneze orice încercare ulterioară de a înmuia baronul. Au trecut câteva zile. Pe la unsprezece seara, lui Louis Rothschild i s-a anunțat că i-au fost acceptate condițiile și că poate pleca.

„Este prea târziu acum”, a spus baronul, aruncându-și temnicerii în confuzie completă, „niciunul dintre prietenii mei nu va putea să mă întâlnească, iar servitorii au adormit de mult.

Baronul a spus că va pleca dimineața. Pentru prima dată în istoria Gestapo-ului, unul dintre prizonierii eliberați a cerut o noapte într-o celulă. Autoritățile închisorii au decis să se consulte cu Berlinul cu privire la comunicarea la distanță. Baronul și-a petrecut ultima noapte în închisoare ca oaspete.

Câteva zile mai târziu, a aterizat în Elveția. Și două luni mai târziu, în iulie 1939, Reich-ul s-a angajat să cumpere Vitkovitz pentru 2.900.000 de lire sterline.

Dar războiul a izbucnit aproape imediat, iar înțelegerea nu a fost niciodată finalizată. Formal, Vitkovitz este încă o proprietate englezească. După ce comuniștii cehi au ajuns la putere, Vitkovic a fost naționalizat. Cu toate acestea, în 1953 Londra a semnat un acord comercial cu Praga. Unul dintre puncte a garantat restituirea bunurilor confiscate ale supușilor britanici, printre care și lui Vitkovitz. Praga a respectat acordul. După aceasta, parlamentul a adoptat o lege care a permis unui agent corporativ britanic (de exemplu, Alliance Insurance) să primească despăgubiri în numele proprietarilor apatrizi (cum ar fi fostul cetățean austriac și acum american Rothschild).

Ca urmare a acestor măsuri, familia Rothschild, încă una dintre cele mai bogate din lume, a primit plăți reparatorii de un milion de lire de la guvernul comunist al Cehoslovaciei.

După război, Louis a trăit ca un prinț de basm după ce a ucis dragonul. S-a stabilit în America. Baronul vienez a devenit un adevărat om bogat yankei (nu-și mai permitea să meargă cu metroul), mai întâi un burlac strălucit, apoi un soț în vârstă, dar fericit. În 1946, s-a căsătorit cu contesa Hilda von Ausperg, unul dintre cei mai atrăgători reprezentanți ai aristocrației austriece.

Cuplul a vizitat Austria în anii slabi, la scurt timp după prăbușirea Germaniei naziste. Vestea revenirii Baronului s-a răspândit instantaneu în toată Viena. O mulțime de oameni s-a adunat în jurul hotelului în care era cazat. Coroanele au cerut pâine – iar Rothschild le-a dat-o. Cu un gest generos, Louis a predat guvernului austriac toate bunurile sale din Austria. Totodată, guvernul trebuia să îndeplinească condiția pusă de Rothschild, care era să creeze un fond de pensii. A fost emisă o lege specială, conform căreia activele lui Louis Rothschild au intrat în administrarea unui puternic fond de pensii de stat special creat. Astfel, baronul a oferit fiecăruia dintre foștii săi angajați și slujitori un venit constant, precum și aceleași pensii, garanții și privilegii de care beneficiază funcționarii publici austrieci pensionari.

Baronul s-a întors apoi la vasta sa fermă din East Barnard, Vermont. Munții din Noua Anglie i-au amintit de Alpi, iar natura sarcastică a oamenilor din Vermont se potrivea cu a lui. Baronul a fost vizitat de profesori de arte plastice și botanică din Dartmouth. Din moșia sa din Long Island a venit fratele său, baronul Eugene, care a trăit până în anii 60 și chiar s-a căsătorit cu vedeta scenei engleze, Jean Stewart. Baroneasa Hilda nu numai că a crescut o grădină frumoasă pe pământul baronului, ci a reușit să-i creeze o casă fericită și caldă. Baronul nu s-a gândit niciodată că i-ar plăcea o viață de familie liniștită. Dar el o iubea. Soții Rothschild au dansat în aer liber, iar Baronul a dansat pe palierul din fața hambarului cu aceeași grație rece cu care a alunecat cândva în vals pe parchetul Vienei. A murit la optzeci de ani, așa cum se cuvine unui mare conducător: a înnotat în Montego Bay sub frumosul cer albastru al Caraibelor.

Dinastia este până la arme

Al Doilea Război Mondial a avut un efect profund asupra familiei Rothschild din Anglia și Franța. Când tancurile germane au năvălit în Paris în 1940, Rothschild-ii francezi erau în pericol. Bătrânii, Edward, Robert și Maurice (nepoții fondatorului dinastiei franceze, James), au reușit să scape. Călătoriile lor, pline de multe necazuri, s-au încheiat în Statele Unite sau Anglia.

Celebrul ticălos Maurice s-a dovedit a fi un excelent om de afaceri. După ce a fugit în Anglia, a luat cu el o pungă de bijuterii în valoare de aproximativ un milion de dolari. Majoritatea le-a vândut, iar apoi timp de câțiva ani și-a monitorizat constant prin telefon brokerul, care a plasat fondurile primite din vânzare. Când Maurice s-a întors în Franța după război, s-a dovedit că geanta lui se transformase într-o avere, impresionantă chiar și după standardele Rothschild.

Membrii mai în vârstă ai clanului au văzut partea mai bună a războiului, dacă războiul are o latură mai bună. Tinerii care i-au ajutat pe bătrâni să creeze bunăstarea familiei i-au văzut fața teribilă, la fel ca și soldații din întreaga lume. Fiii lui Robert, Elie și Alain, s-au numărat printre apărătorii Liniei Maginot și ambii au fost capturați de germani. Nu li s-au aplicat măsuri speciale de presiune, ceea ce ar fi fost posibil legat de rezultatul cazului Louis ca ostatic. În toamnă, când Franța a căzut, fiul lui Edward, Guy, a căzut în capcana Dunker. A reușit să scape, iar în 1941 a ajuns la New York. Când forțele armate ale Franței Libere au început să se formeze, Guy a plecat în Anglia. Pe drum, în timp ce traversa Atlanticul, nava lui a fost torpilată. Tipul a înnotat afară. A trebuit să stea în apă aproximativ trei ore, după care a fost ridicat de un bombardier britanic cu torpile. Guy a îndeplinit multe misiuni confidențiale de la de Gaulle (și de atunci a menținut legături strânse cu generalul); Guy a luptat în prima linie de apărare de două luni după Ziua Z și a pus capăt războiului ca aghiotant al guvernatorului militar al Parisului.

Nu mai puțin frapante, dar mai caracteristice familiei, au fost aventurile militare ale altui Rothschild.

– Știm să gestionăm starea de lucruri, – obișnuia să spună baronul Philip Mouton Rothschild. – De-a lungul vieții, gestionăm evenimente și folosim o abordare neconvențională – o descoperire! – o veșnică bătaie de cap pentru birocrații militari.

(Filip era strănepotul aceluiși Nathaniel care se mutase din Anglia în Franța. Astfel, descendenții săi erau englezi conform arborelui genealogic, dar francezi prin cetățenie.)

Philip și-a descris cu exactitate stilul de viață. În 1940, se recupera după o accidentare gravă în timp ce schia. Germanii au intrat în Paris. Philip a fugit în Maroc, dar a fost arestat de guvernul de la Vichy, care a acționat la ordinul Comisiei germane de armistițiu. În închisoare, Filip a continuat să gestioneze starea de lucruri: a organizat școli de limbi străine și secții de gimnastică; printre colegii de prizonieri pe care a reușit să-i supună s-a numărat și Pierre Mendes France. Filip a fost întors în Franța și eliberat din închisoare, apoi a fugit în Spania cu contrabandiștii. Împreună au făcut o drumeție de patruzeci și două de ore prin Pirinei, timp în care baronul Rothschild și-a invitat însoțitorii să facă o serie de îmbunătățiri în funcționarea în siguranță a contrabandiștilor. După ce a făcut față în mod adecvat dificultăților tranziției, deja în Spania a ajutat mai mulți prizonieri să evadeze; a pătruns în Portugalia, iar de acolo cu vaporul până în Anglia. Acolo s-a alăturat lui de Gaulle. La Londra, el a fost găzduit în Clubul Ofițerilor din Franța Liberă, care era situat la 107 Piccadilly, în conacul mătușii sale, Hannah. Aici era familiarizat cu fiecare colț – și a început imediat o reorganizare completă a desfășurării ofițerilor. În același timp, Filip nu s-a obosit să informeze administrația militară franceză, care, desigur, nu a putut decât să provoace plângeri. În timpul Zilei Z, Philip era ocupat cu o muncă plictisitoare din spate.

Abilitățile organizatorice ale baronului Philippe au atras atenția britanicilor, iar în primele luni după invazie a fost responsabil pentru lucrul cu populația civilă din zona din jurul Le Havre. Filip a primit Crucea Militară și Ordinul Legiunii de Onoare.

Dintre Rothschild englezi, doi erau în vârstă de recrutare până la începutul războiului. Aceștia sunt Edmund (nepotul sentimentalului Leu) și Lord Victor (nepotul lui Natty). Fiecare dintre ei a moștenit o cantitate suficientă de voință familială. Edmund, maior în forțele de artilerie, a luat parte la campaniile italiene și nord-africane. În anii 60 a fost șeful Băncii Angliei. Comportamentul său în armată a fost tipic pentru toți Rothschild-ii care se aflau în serviciul militar.

„Eddie a fost unul dintre cei mai buni ofițeri ai noștri”, a spus unul dintre prietenii săi din prima linie. „Dar ceea ce nu a învățat niciodată a fost să treacă prin lanțul de comandă. Oricine dintre tovarășii noștri intră în necazuri, să zicem, mama unei persoane a murit și este nevoie de o concediere urgentă, era nevoie urgent de bani, nimeni nu a cerut ajutor prin canale oficiale. Nu, toată lumea s-a dus direct la Eddie. Toți, chiar și cei care slujeau în alte unități, știau perfect că va scoate din buzunar un carnet de cecuri Rothschild sau va apuca receptorul telefonului. Pentru a ajuta un vechi prieten, el putea suna calm la Palatul Buckingham.

„Eddie”, i-am spus, „nu trebuie să faci asta. Tipul ăsta e doar un nebun. Trebuie să scrieți o lucrare despre cazul lui și să o trimiteți autorităților superioare cu recomandarea dvs.”.

— Deci, ce vor face aceste autorități ale tale cu hârtia mea? El a întrebat.

În momentul în care Eddie făcea ceva în sfera civilă, pur și simplu nu înțelegea că cineva ar putea fi o autoritate superioară în raport cu el.

„La nivel de comandă s-au arătat excelent”, a spus un alt martor al vieții militare a membrilor Familiei. „Dar, fiind sub acest nivel, pot crea probleme. Înțelegeți, ei s-au născut și au crescut ca mareșali de câmp și le este foarte greu să fie simpli majori. Am fi evitat multe probleme dacă Rothschild-ilor li s-ar fi atribuit automat un grad militar înalt.

Acest trib de mareșali încăpățânați s-a confruntat odată cu o încăpățânare care rivalizează cu a lor. Evenimentele au avut loc în magnificul Palat Robert de pe Avenue Marigny nr. 23 din Paris. Astăzi, fiul său cel mare Alain locuiește acolo. Spre deosebire de toate celelalte palate aparținând Familiei de dincolo de Se-ya, acesta a reușit să rămână practic intact pe tot parcursul războiului. Goering le-a permis întotdeauna semenilor săi să se simtă liberi în conacele Rothschild, iar în palatul lui Robert a plasat cartierul general al comandantului forțelor aeriene în Franța. În mod surprinzător, după acești intruși, palatul a rămas aproape în

aceeași stare în care l-au găsit. Însuși Goering, care nu și-a refuzat niciodată plăcerea de a-și însuși valorile Rothschild, a vizitat adesea 23 Avenue Marigny, dar nu a atins nimic acolo. Palatul nu a fost avariat în timpul împușcăturilor care au însoțit eliberarea.

Necazul a început mai târziu. Un tânăr locotenent colonel englez a fost stabilit în palat și a adus cu el un laborator, care s-a dovedit a fi mai periculos decât Goering. Englezul a început să efectueze experimente cu explozibili extrem de periculoși și toate acestea foarte aproape de picturi neprețuite și mobilier rar. Baronul Robert nu s-a întors încă. Angajații săi neputincioși priveau fulgerați cu uimire și ascultau zumzetul echipamentului. A fost foarte greu să-l evacuați pe locotenent-colonel. Nu era un vagabond inactiv, ci unul dintre cei mai pricepuți experimenatori din Imperiul Britanic. Pentru metoda sa de dezamorsare a bombelor, a primit unul dintre cele mai onorabile premii ale Marii Britanii, Medalia George, Steaua Americană de Bronz și Ordinul American de Merit. Dar angajații baronului Robert s-au speriat nu atât de asta, cât de faptul că acest locotenent colonel nu era nimeni altul decât lordul Victor Rothschild.

Oficialii responsabili cu plasarea aliaților la Paris au decis că ar fi frumos să aranjeze un locotenent colonel în casa vărului său. Dar ei nu puteau prevedea zelul cu care avea să se apuce de lucru și nu au ținut cont cu desăvârșire de tenacitatea cu care membrii Familiei își urmăresc scopurile. A fost nevoie de un efort combinat din partea Înalțului Comandament britanic și al Unității de monumente, arte și arhive a armatei americane pentru a-l muta pe muncitorul lord într-o locație mai potrivită.

Palatul ca un cadou

Șederea lui Lord Rothschild pe Avenue Marigny a fost ultimul act al unei piese jucate în lumea artei în timpul războiului. După căderea Franței, Rothschild, ca mulți evrei, au fost nevoiți să fugă, lăsând în urmă toate proprietățile lor. Cele mai valoroase bunuri ale familiilor fugare au fost vasele colecții de artă, estimate la milioane de dolari. Cum ar putea fi protejați de tâlharii naștiți?

Familia Rothschild s-a ocupat să-și protejeze comorile cu mult înainte de al Doilea Război Mondial cu sagacitatea lor tipică. În 1873, după căderea Comunei din Paris, baronul Alphonse a decis că imensa sa colecție de artă are nevoie de măsuri speciale de protecție. Pentru fiecare piesă de pictură, sculptură sau artă de croitor au fost realizate containere portabile tapițate, ușoare. Pentru fiecare nouă achiziție se făcea imediat un container potrivit, așa că în timpul Primului Război Mondial și al tulburărilor provocate de Frontul Popular în anii 1930, colecțiile muzeelor private Rothschild au dispărut pur și simplu în liniște în timpul crizei.

Dar acesta a fost doar începutul, ceva ca un test de încercare pentru putere. Când tancurile germane au intrat în Paris, în vara anului 1940, inamicul lacom a început să caute sistematic cele mai valoroase pânze și sculpturi care au aparținut familiei Rothschild.

Uneori naștiții erau păcăliți. Multe tablouri au fost transportate la ambasadele Spaniei, Argentinei și altor țări, unde au fost păzite cu grijă în timpul ocupației. Câteva dintre cele mai valoroase picturi au stat de-a lungul războiului într-o cameră secretă din palatul de pe Avenue Marigny. Angajații care știau despre acest seif secret nu au scos niciun cuvânt, iar nemții nu au primit niciodată nicio informație. Goering trecea adesea pe lângă bibliotecă care îl despărțea de portretele pe care agenții săi le urmăreau în toată Franța și nici măcar nu bănuia că picturile râvnite erau literalmente la îndemână.

Dar majoritatea comorilor Rothschild nu au putut fi salvate. Toate precauțiile au fost în zadar. De exemplu, o vastă colecție de lucrări valoroase a fost donată Muzeului Luvru și astfel protejată ca proprietate națională a Franței. Un truc inutil. Arta familiei era atât de cunoscută, iar Führer-ul era atât de pasionat de artă încât a emis un decret special referitor la arta naționalizată care aparținuse anterior familiei Rothschild. Într-un document capturat ulterior de Aliați, comandantul șef al Germaniei naziste, Keitel, a instruit guvernul militar nazist din Franța ocupată după cum urmează:

„Pe lângă ordinul Führer-ului privind căutarea... în teritoriile ocupate a valorilor de interes pentru Germania (și protecția valorilor menționate mai sus prin Gestapo), s-a decis:

Toate acordurile privind transferul proprietății private către statul francez sau acte similare încheiate după 1 septembrie 1939, sunt recunoscute ca neconforme cu legea și nevalide (... de exemplu, proprietatea situată în palatul Rothschild). Transferul dreptului de proprietate în baza actelor sus-menționate pentru valorile menționate mai sus supuse percheziției, confiscării și transportului în Germania este considerat invalid.”

Reichsleiter Rosenberg a primit instrucțiuni clare și precise de la Fuehrer, care a condus personal confiscări. Rosenberg a fost obligat și a primit dreptul de a selecta, de a expedia în Germania și de a proteja valorile culturale. Decizia cu privire la soarta lor ulterioară a fost luată de Hitler însuși.

Președintele șef al lui Hitler, Alfred Rosenberg, a făcut o treabă excelentă în sarcinile sale. Baronul Edouard și-a ascuns cea mai mare parte a colecției într-o herghelie din Jaras de Motri, în Normandia. Baronul Robert a înființat o cache la Castelul Laverzine, lângă Chantilly, în Marmand, în sud-vestul Franței. Rosenberg a descoperit ambele cache-uri, precum și multe altele. Curând, trenuri întregi pline cu artă neprețuită din colecțiile Rothschild s-au mutat în Germania.

După eliberarea Franței, toate castelele suburbane și casele orașului Rothschild, cu excepția palatului de pe Avenue Marigny, au fost complet libere chiar și de urmele oricărei opere de artă. Procesul de restaurare a colecțiilor a început imediat după expulzarea naștiților și a continuat mulți ani. A fost o poveste de detectiv captivantă.

Noul Sherlock Holmes a fost James J. Rorimer, pe atunci ofițer de artă în Armata a 7-a a SUA și mai târziu director al Muzeului Metropolitan de Artă din New York. A ajuns la Paris imediat după eliberare și a interogat imediat mulți oameni care ar fi putut ști ceva despre locul unde se aflau operele de artă dispărute. Rorimer a ales o fată pe nume Rose Valland din mulțimea de presupus inițiați, fiecare dintre ei susținând că are indicii și numai el știa unde se ascunde neprețuitul Goya. Roz a fost un istoric de artă și, în această calitate, i-a ajutat pe naștiți să-și clasifice prada. Dar a fost și membră a Rezistenței franceze și, prin urmare, a strâns toate informațiile pe care le avea la dispoziție despre mișcarea obiectelor de artă. Ea a fost cea care a informat-o pe Rorimer că toate informațiile despre valorile artistice și, cel mai probabil, unele dintre aceste valori înseși se află în castelul Neuschwanstein, lângă Füssen, în Bavaria.

Când Bavaria a căzut nouă luni mai târziu, Rorimer, fără să ezite un minut, a mers cu un jeep direct la castel. Neuschwanstein a fost construit de Ludwig de Bavaria (Mad) într-un stil pseudo-gotic. Ca o fantomă de rău augur, se ridica pe o stâncă, creând un fundal pitoresc pentru continuarea poveștii. Rorimer a traversat două curți legate prin pasaje complicate și a urcat o scară în spirală perfectă pentru un atac al conspiratorilor mascați. În sfârșit a ajuns în camera pe care și-a dorit-o. Aici au fost colectate toate informațiile despre comorile jefuite de Hitler.

Nemții metodici au acționat în deplină concordanță cu excelenta lor reputație. Camera era plină de dulapuri și dulapuri de dosare bine aranjate. Naștiții au păstrat și au folosit cu grijă cataloagele fiecăreia dintre cele 203 colecții private rechiziționate. A fost nevoie de Rorimer, unul dintre cei mai importanți experți din lume în istoria artei, pentru a estima aproximativ valoarea descoperirii. A găsit 8.000 de negative și circa 22.000 de fișe individuale pentru arta confiscată. Numele de familie Rothschild a fost menționat mai des decât oricare altul. Dețineau aproximativ 4.000 de lucrări.

O altă descoperire importantă a fost făcută în aceeași încăpăre. Rorimer a scos dintr-o sobă de cărbune rămășițele carbonizate ale unei uniforme naziste, în care a găsit un document pe jumătate deteriorat semnat de Hitler și mai multe ștampile de cauciuc. Aceste clișee carbonizate s-au dovedit a fi cheia care a permis dezvăluirea secretului celui mai mare jaf organizat. Pe ștampile, Rorimer a găsit cifruri care indică locația tuturor celorlalte seifuri secrete. O cameră mică dintr-un castel alpin deținea cheia către nenumărate și neprețuite comori. Pentru ca nimeni să nu îndrăznească să intre în această boltă în timpul absenței sale, Rorimer a sigilat ușa cu sigiliul familiei Rothschild. Inscripția de pe ea scria: „Semper Fidelis”, care în latină înseamnă „MEREU CREDINȚA”.

Apoi a început o cercetare sistematică a castelului. În bucătărie, în spatele aragazului, Rorimer a descoperit tabloul lui Rubens „Cele trei grații” din colecția lui Maurice Rothschild și alte câteva capodopere. Dar nu toate comorile Familiei au fost ascunse atât de atent. Într-una din sălile castelului au fost luate șururi de paravane de șemineu din casele familiei Rothschild, care erau exemple unice de artă a tapiseriei. O altă cameră a fost umplută până în tavan cu mobilier Rothschild datând din epocile lui Ludovic al XV-lea și Ludovic al XVI-lea, stivuite pe rafturi speciale. Aici în castel s-au păstrat cutii cu bijuterii renascentiste din colecțiile Rothschild și o colecție de cutii de tabaturi din secolul al XVIII-lea aparținând lui Maurice Rothschild.

Alte comori erau ascunse în mănăstiri, castele și chiar mine. În mănăstirea carteziană au fost găsite tapiserii, covoare și textile, majoritatea aparținând familiei Rothschild. Aceste cele mai valoroase mostre au fost aruncate pur și simplu pe podeaua Capelei Buxheim. Într-o mină de sare de lângă Alt-Auzee, Austria, au fost descoperite un număr imens de sculpturi, picturi și mai multe biblioteci, depozitate acolo la ordinul Fuehrerului. Unele dintre aceste comori au aparținut și familiei Rothschild.

Desigur, unele dintre cache-urile au fost mutate chiar înainte de prăbușirea Germaniei naziste. Căutarea unui număr de lucrări s-a transformat în întreprinderi lungi, dificile și uneori periculoase. Dar, în general, majoritatea colecțiilor Familiei au fost descoperite destul de repede, iar lucrările marilor maeștri s-au adunat în Franța din toată Germania. La Paris a fost organizat un centru special cu propriul comitet de coordonare, unde angajații Rothschild au identificat lucrările returnate. Majordomii Rothschild au petrecut săptămâni întregi să-și dea seama din ce casă a fost luată o anumită lucrare: acest Watteau a aparținut baronului Louis, iar Picasso a aparținut baronului Eli și al cui Tiepolo, baron Philippe sau baron Alain?

Pe această notă estetică, participarea Rothschild la al Doilea Război Mondial sa încheiat.

Povestea oficială este doar un vâl menit să ascundă adevărul despre ceea ce sa întâmplat cu adevărat. Și când acest vâl este ridicat, din nou și din nou, îți dai seama că tot ceea ce este declarat în versiunea oficială este ficțiune și, uneori, chiar minciună sută la sută. Luați, de exemplu, familia Rothschild, o dinastie cunoscută anterior sub numele de clan Bauer. Una dintre temele interesante asociate cu el este legătura dintre numele Rothschild și Hitler.

Despre clanul Bauer

Bauer-ii erau notori în Germania medievală ca cei mai întunecați ocultști. Ei au devenit Rothschild în secolul al XVIII-lea – dinastia finanțatorilor a fost fondată la

Frankfurt de Mayer Amschel Rothschild, care a colaborat cu familia Hesse, care era implicată în societatea secretă a francmasonilor. ... Atunci a apărut un scut roșu (în germană rotes Schild) pe stema Rothschild.

Se crede că numele Rothschild este asociat cu un scut roșu și o hexagramă – Steaua lui David. Aceste simboluri au împodobit casa Rothschild din Frankfurt.

Acest simbol nu are absolut nimic de-a face cu David și Solomon biblic, cercetătorii istoriei evreiești mărturisesc absolut acest lucru. A lui David sau Sigiliul lui Solomon este un simbol ezoteric antic care a devenit asociat cu poporul evreu abia după ce Rothschild l-au însușit dinastiei lor.

Guy de Rothschild, care aparține ramurii franceze, a condus această dinastie până în 2007. Este cel mai grotesc exemplar de om cu o imaginație febrilă, cel puțin în opinia celor care au fost grav afectați de fanteziile sale bolnave. Nu mi-ar plăcea să folosesc cuvântul „rău”, dar dacă răul este cealaltă parte a vieții, Guy de Rothschild este întruchiparea lui adevărată. S-a opus vieții. El este personal responsabil pentru moartea a milioane de copii și adulți, provocate direct de el și de acoliții săi.

Organizații precum Anti-Defamation League și Bnei Brit au fost fondate și continuă să fie finanțate de familia Rothschild. E doar o coincidență, nu-i așa? Bnei Brit înseamnă „Fiii Unirii”, această organizație a fost creată de familia Rothschild în 1843 pentru activități de informații și spionarea oamenilor de știință onești. Bnei Brit se remarcă prin capacitatea de a defăima și de a ruina carierele celor care încearcă să spună adevărul.

Mulți dintre reprezentanții lor au susținut în mod deschis sclavia în timpul războiului civil american, iar astăzi încearcă să condamne unii lideri de culoare pentru antisemitism și chiar rasism. În fiecare an, Liga Antidefăimare îi prezintă „Făclia Libertății” (un simbol clasic al masonilor) celui care, în opinia organizatorilor, își servește cel mai bine cauza comună. Odată a fost onorat de un anume Morris Dalitz, un prieten al infamului Meyer Lansky, șeful sindicatului criminalității care a terorizat de mult America.

Patronii lui Hitler

Desigur, răutatea care aprinde focul urii împotriva oricui este acuzat în mod fals de antisemitism amintește de persecuția poporului evreu de către naziști și de către Adolf Hitler însuși. Oricine denunță sau pune sub semnul întrebării activitățile Rothschild sau oricărei organizații evreiești este un „nazist” și un „antisemit”. O etichetă atât de rușinoasă a fost pusă pe mulți oameni de știință cu unicul scop de a discredita și de a-i priva de posibilitatea de a face declarații publice. Toate acestea se datorează reticenței radicalilor de a se gândi puțin și de a încerca să înțeleagă situația.

Potrivit unor teorii, Adolf Hitler și naziștii au fost aduși la putere și susținuți financiar de către Rothschild. Acest lucru este dovedit de mulți oameni de știință și cercetători.

Ei au fost cei care au organizat, prin intermediul societăților secrete germane ale francmasonilor, aducerea la putere a lui Hitler. Este vorba despre societățile Thule și Vril, cunoscute în Germania fascistă, organizate de francmasoni prin agenții lor secrete; Rothschild a fost cel care l-a finanțat pe Hitler prin Banca Marii Britanii; fondurile au venit și din alte surse britanice și americane, de exemplu, de la banca Kuhn & Loeb, deținută de Rothschild și, după cum se știe, a finanțat revoluția din Rusia.

În centrul mașinii de război a lui Hitler se afla gigantul chimic I.G. Farben, care avea o filială americană condusă de lacheii lui Rothschild, Warburg.

Paul Warburg, care a manipulat cu viclenie înființarea băncii centrale private a Americii, crearea Rezervei Federale în 1913, a condus sucursala americană a I.G. De fapt, I.G. al lui Hitler. Farben, în a cărui jurisdicție se afla lagărul de concentrare de la Auschwitz, a fost una dintre diviziile Standard Oil Corporation, deținută oficial de Rockefeller, dar imperiul Rockefeller a apărut și a existat și datorită Rothschild-ilor.

În timpul ambelor războaie mondiale, familia Rothschild a deținut și buletinele de știri germane și, de asemenea, au controlat fluxul de „informații” către Germania și alte țări. De altfel, când trupele aliate au intrat în Germania, s-a descoperit că I.G. Farben, punctul central și nava emblematică a industriei de război

a lui Hitler, nu a fost distrusă în timpul bombardamentelor masive. Nici întreprinderile lui Ford, un alt gigant, total absorbit de francmasoni și sprijinindu-l pe Hitler, nu au avut de suferit. Și asta în ciuda faptului că toate fabricile și fabricile situate în apropiere au fost practic distruse de bombe.

Deci, puterea din spatele lui Adolf Hitler și care acționează în numele francmasonilor a fost întruchipată în dinastia Rothschild. , a acestei familii „evreiești”, care și-a declarat mereu sprijinul și protecția credinței evreiești și a poporului evreu. În realitate, ei îi folosesc și își bat joc de evrei în scopuri proprii. Rothschild, ca și restul francmasonilor, îi tratează pe evrei cu dispreț sincer.

Adolf Hitler este evreu prin pașaport!

Acest pașaport, ștampilat la Viena în 1941, a fost găsit printre documentele britanice declassificate din al Doilea Război Mondial. Pașaportul a fost păstrat în arhivele unității de informații britanice, care a condus operațiunile de spionaj și sabotaj în țările europene ocupate de naziști. Pașaportul a fost făcut public pentru prima dată pe 8 februarie 2002 la Londra.

Răspândirea pașaportului lui A. Hitler.

Pe coperta pașaportului există o ștampilă care atestă că Hitler este evreu. Pașaportul conține o fotografie a lui Hitler, precum și semnătura lui și o ștampilă de viză care îi permite să se stabilească în Palestina.

Origine – evreiesc

Pe certificatul de naștere al lui Alois Hitler (tatăl lui Adolf), mama sa, Maria Schicklgruber, a lăsat necompletat numele tatălui său, așa că a fost considerat nelegitim multă vreme. Maria pe această temă nu a vorbit niciodată cu nimeni.

Adolf Hitler însuși nu avea un document obligatoriu care să confirme arianitatea sa de rasă pură, în timp ce el însuși a insistat asupra adoptării unei legi privind acest document.

În 2010, au fost examinate mostre de salivă de la 39 de rude ale lui Adolf Hitler. Testele au arătat că ADN-ul lui Hitler are un marker de haplogrup E1b1b1. Proprietarii săi sunt, după clasificarea științifică, vorbitorii limbilor hamito-semite, iar după clasificarea biblică – evreii, descendenții lui Ham, sau mai bine zis nomazii berberilor. Haplogrupul E1b1b1 este definit de cromozomul Y, adică arată ereditate prin tată. Studiul a fost realizat de jurnalistul Jean-Paul Mulders și istoricul Marc Vermeer și publicat în revista belgiană Knack (De Michael Sheridan. Liderul nazist Adolf Hitler avea rude evreiești și africane, sugerează testul ADN. ” DAILY NEWS. Marți, 24 august 2010.).

Legături – Sionist

Ca răspuns la apelul scris al lui Rothschild de a returna obiectele de valoare confiscate de către naziști, Hitler a ordonat să fie returnat aurul și, în loc de covoarele luate, care îi plăceau Evei Braun, au fost cumpărate covoare noi din banii Reich-ului.

După aceea, Rothschild s-a mutat în Elveția. Hitler i-a ordonat lui Himmler să-l păzească pe Rothschild.

Hitler a păstrat aurul partidului nazist cu bancheri elvețieni, printre care nu există evrei – nu.

Epurarea Națiunii Evreiești – Încredințată lui Hitler

Hitler i-a distrus doar pe acei evrei pe care i-au indicat evreii înșiși: săracii și cei care refuzau să slujească lumea kagal.

În timp ce Habers (aristocrația evreiască) au plecat în liniște în America și Israel. În lagărele de concentrare, SS-urile au fost asistate de poliția evreiască, formată din tineri haberi, iar ziare evreiești au fost publicate care laudau regimul nazist.

PR-acțiune „Holocaust” – încredințată lui Hitler

Hervy a profitat din plin de roadele celui de-al Doilea Război Mondial. Principalul lor atu, victoria lor împotriva lumii întregi, a fost proiectul Holocaustului, care, potrivit evreilor, simbolizează și stabilește pierderea a 6 milioane de vieți evreiești de către poporul evreu.

Și, deși aceasta este o minciună, meritul lui Hitler în formarea unui „steag” la scară atât de mare este de netăgăduit.

De exemplu, Israelul, un stat fascist, a adoptat o lege care stabilește pedepse pentru... îndoeli cu privire la Holocaust.

Lucrările privind relocarea evreilor în alte țări – au fost încredințate lui Hitler

Sănătatea este bună

Vedeneev V.V. relatează cu această ocazie:

„Când în 1914 Adolf Hitler și-a exprimat dorința de a se oferi voluntar pe front ca parte a regimentului bavarez, tânărul voluntar nu s-a dovedit a fi bolnav.

Documentele din acea perioadă confirmă că Hitler s-a dovedit a fi un soldat destul de curajos și priceput, care a fost în multe bătălii, a primit răni și a meritat premii .

În 1918, Adolf Hitler, după înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial, era grav bolnav de encefalită epidemică.

În 1923, după „Beer Hall Putsch” din München, psihiatrii germani nu au găsit nicio boală psihică în viitorul Fuhrer.

În 1933, când Hitler a devenit cancelar al Germaniei după ce național-socialiștii au ajuns la putere, proeminentul psihiatru german Karl Wilmans l-a diagnosticat pe Hitler cu orbire psihogenă de scurtă durată, dar destul de severă.”

Soldații evrei ai lui Hitler 150.000 de soldați și ofițeri din Wehrmacht, Luftwaffe și Kriegsmarine ar putea fi repatriați în Israel în temeiul Legii Întoarcerii

RAIDURI RIGGA

A traversat Germania cu bicicleta, făcând uneori 100 de kilometri pe zi. Luni de zile s-a ținut cu sandvișuri ieftine cu gem și unt de arahide, a dormit într-un sac de dormit lângă garile provinciale. Apoi au avut loc raiduri în Suedia, Canada, Turcia și Israel Călătoriile de căutare în companie cu o cameră video și un laptop au durat șase ani.

În vara lui 2002, lumea a văzut roadele acestei asceze: Brian Mark Rigg, în vârstă de 30 de ani, și-a publicat ultima lucrare – „Hitler’s Jewish Soldiers: The Untold

Story of Nazi Racial Laws and People of Jewish Descent in the German Army. ”

Brian, un creștin evanghelic (precum președintele Bush), dintr-o centură biblică din clasa muncitoare din Texas, voluntar IDF și ofițer de marina americană, a devenit brusc interesat de trecutul său. De ce unul dintre strămoșii săi a slujit în Wehrmacht, în timp ce celălalt a murit la Auschwitz?

În spatele lui Rigg se aflau studiile sale la Universitatea Yale, o bursă de la Cambridge, 400 de interviuri cu veterani Wehrmacht, 500 de ore de filmări video, 3.000 de fotografii și 30.000 de pagini de memorii ale soldaților și ofițerilor naziști – acei oameni ale căror rădăcini evreiești le permit să se repatrieze în Israel chiar mâine. Calculele și concluziile lui Rigg sună destul de senzațional: până la 150 de mii de soldați care aveau părinți sau bunici evrei au luptat în armata germană pe fronturile celui de-al Doilea Război Mondial.

Termenul „mishlinge” în Reich a numit oameni născuți din căsătorii mixte dintre arieni și non-arieni. Legile rasiale din 1935 au făcut distincția între „Mischlinge” de gradul întâi (unul dintre părinți era evreu) și gradul al doilea (bunica sau bunicul era evreu). În ciuda „alterării” legale a oamenilor cu gene evreiești și în ciuda propagandei zgomotoase, zeci de mii de „mishlinge” au trăit în pace sub naziști. Au fost chemați în mod obișnuit în Wehrmacht, Luftwaffe și Kriegsmarine, devenind nu numai soldați, ci și parte a generalilor la nivelul comandanților de regimente, divizii și armate.

Sute de „mishlinge” au primit Cruci de Fier pentru curaj. Douăzeci de soldați și ofițeri de origine evreiască au primit cel mai înalt premiu militar al celui de-al Treilea Reich – Crucea Cavalerului. Veteranii Wehrmacht-ului s-au plâns lui Rigg că autoritățile erau reticente în a le prezenta ordenelor și erau atrași de promovare în grad, ținând seama de strămoșii lor evrei (o „strângere” similară a soldaților evrei din prima linie a fost în armata sovietică).

Evrei în armata germană

Poveștile de viață dezvăluite ar putea părea fantastice, dar sunt reale și confirmate de documente. Astfel, un locuitor de 82 de ani din nordul Germaniei, credincios evreu, a servit ca căpitan al Wehrmacht-ului în timpul războiului, respectând în secret riturile evreiești pe teren.

Multă vreme, presa nazistă și-a pus pe coperti o fotografie cu o blondă cu ochi albaștri în cască. Poza scria: „Soldatul german ideal”. Acest ideal arian a fost luptătorul Wehrmacht Werner Goldberg (cu un tată evreu).

Maiorul Wehrmacht-ului Robert Borchardt a primit Crucea de Cavaler pentru o descoperire a tancului pe frontul rus în august 1941. Apoi Robert a fost trimis la Afrika Korps al lui Rommel. La El Alamein, Borchardt a fost capturat de britanici. În 1944, unui prizonier de război i s-a permis să vină în Anglia pentru a se reuni cu tatăl său evreu. În 1946, Robert s-a întors în Germania, spunându-i tatălui său evreu: „Cineva trebuie să ne reconstruiască țara”. În 1983, cu puțin timp înainte de moartea sa, Borchardt le-a spus școlarilor germani: „Mulți evrei și jumătate evrei care au luptat pentru Germania în al Doilea Război Mondial credeau că ar trebui să-și apere cu onestitate Vaterland în timp ce servesc în armată”.

Colonelul Walter Hollander, a cărui mamă era evreică, a primit o scrisoare personală de la Hitler, în care Führer-ul certifica arianismul acestui evreu halahic.

Aceleași certificate de „sânge german” au fost semnate de Hitler pentru zeci de ofițeri de rang înalt de origine evreiască.

În anii de război, Hollander a fost distins cu Crucile de Fier de ambele grade și un însemn rar – Crucea Germană de Aur. Hollander a primit Crucea de Cavaler în iulie 1943, când brigada sa antitanc a distrus 21 de tancuri sovietice la Kursk Bulge într-o singură bătălie. Lui Walter i sa dat concediu; a mers în Reich prin Varșovia. Acolo a fost șocat de vederea ghetoului evreiesc distrus. Hollander s-a întors pe front rupt spiritual; Ofițerii de personal au scris în dosarul său personal – „prea independent și puțin controlat”, piratându-i până la moarte promovarea la gradul de general. În octombrie 1944, Walter a fost capturat și a petrecut 12 ani în lagărele lui Stalin. A murit în 1972 în Republica Federală Germania.

Povestea salvării rabinului Lubavitcher Yosef Yitzchak Schneerson din Varșovia în toamna anului 1939 este plină de secrete. Chabadniki din Statele Unite au apelat la secretarul de stat Cordell Hull pentru ajutor. Departamentul de Stat a convenit cu amiralul Canaris, șeful serviciilor de informații militare (Abwehr), cu privire la trecerea liberă a lui Schneerson prin Reich către Olanda neutră. Abwehr și Rebbe au găsit un limbaj comun: ofițerii germani de informații au făcut totul pentru a împiedica America să intre în război, iar Rebbe a folosit o șansă unică de a supraviețui.

Abia recent s-a știut că operațiunea de evacuare a Rebbe Lubavitcher din Polonia ocupată a fost condusă de locotenent-colonelul Abwehr Dr. Ernst Bloch, fiul unui evreu. Bloch l-a apărat pe rabin de atacurile soldaților germani care îl însoțeau. Acest ofițer însuși a fost „acoperit” cu un document de încredere: „Eu, Adolf Hitler, Fuhrer al națiunii germane, confirm prin prezenta că Ernst Bloch este de sânge special german”. Adevărat, în februarie 1945, această lucrare nu l-a împiedicat pe Bloch să fie demis. Este interesant de observat că omonimul său, un evreu, dr. Eduard Bloch, a primit personal în 1940 permisiunea de la Führer să călătorească în Statele Unite: un medic din Linz a tratat mama lui Hitler și însuși Adolf în copilărie.

Cine au fost „mishlinge” ale Wehrmacht-ului – victime ale persecuției antisemite sau complici ai călăilor? Viața i-a pus adesea în situații absurde. Un soldat cu Crucea de Fier pe piept a venit de pe front în lagărul de concentrare Sachsenhausen pentru a... să-și viziteze tatăl evreu acolo. Ofițerul SS a fost șocat de acest oaspete: „Dacă nu ar fi fost premiul de pe uniformă ta, ai fi ajuns repede cu mine în același loc cu tatăl tău”.

O altă poveste a fost spusă de un locuitor de 76 de ani al Republicii Federale Germania, 100 la sută evreu: a reușit să evadeze din Franța ocupată în 1940 cu documente falsificate. Sub un nou nume german, a fost recrutat în Waffen-SS – unități de luptă selectate. „Dacă am servit în armata germană și mama mea a murit la Auschwitz, atunci cine sunt eu – o victimă sau unul dintre persecutori? Poveștile contrazic tot ceea ce era considerat Holocaustul.”

LISTA 77

În ianuarie 1944, departamentul de personal al Wehrmacht a pregătit o listă secretă de 77 de ofițeri și generali de rang înalt „amestecați cu rasa evreiască sau căsătoriți cu femei evreiești”. Toți cei 77 aveau certificatele personale ale lui Hitler de „sânge german”. Lista include 23 de colonei, 5 generali majori, 8 generali locotenenți și doi generali de armată. Brian Rigg anunță astăzi. La această listă se mai pot adăuga alte 60 de nume de ofițeri superiori și generali ai Wehrmacht-ului, aviației și marinei, inclusiv doi mareșali de câmp”.

În 1940, toți ofițerii cu doi bunici evrei au primit ordin să părăsească serviciul militar. Cei care erau „pătați” de evrei doar din partea unuia dintre bunici puteau rămâne în armată în poziții de rang și de serviciu. Realitatea a fost alta – aceste comenzi nu au fost executate. Prin urmare, acestea au fost repetate în zadar în 1942, 1943 și 1944. Au fost frecvente cazuri când soldații germani, mânați de legile „frăției din prima linie”, și-au ascuns „evreii” fără a-i preda partidului și organelor de pedeapsă. Asemenea scene ale modelului din 1941 ar fi putut avea loc: o companie germană, care își ascunde „evreii”, ia prizonieri ai Armatei Roșii, care, la rândul lor, predă „evreii lor” și comisarii pentru represalii.

Postul cancelar german Helmut Schmidt, ofițer al Luftwaffe și nepotul unui evreu, mărturisește: „Numai în unitatea mea aeriană erau 15-20 de tipi ca mine. Sunt convins că Rigg a adâncit cufundarea în problemele soldaților germani evrei. Originea va deschide noi perspective în studiul istoriei militare a Germaniei secolului XX”.

Rigg a documentat de unul singur 1.200 de exemple de serviciu mishlinge în Wehrmacht – soldați și ofițeri cu strămoși evrei apropiați. O mie dintre acești soldați din prima linie au ucis 2.300 de rude evrei – nepoți, mătuși, unchi, bunici, bunici, mame și tați.

Una dintre cele mai sinistre figuri ale regimului nazist ar putea adăuga la „lista celor 77”. Reinhard Heydrich, favoritul Fuhrer-ului și șeful RSHA, care controlează Gestapo, poliția criminală, informații, contrainformații, toată viața (din fericire, scurtă) sa luptat împotriva zvonurilor de origine evreiască. Reinhard s-a născut la Leipzig (1904), fiul directorului conservatorului. Povestea familiei spune că bunica lui s-a căsătorit cu un evreu la scurt timp după nașterea tatălui viitorului șef al RSHA.

În copilărie, băieții mai mari îl băteau adesea pe Reinhardt, numindu-l evreu (apropo, Eichmann a fost și tachinat ca „mic evreu” la școală), când era un băiat de 16 ani, a intrat în organizația șovină „Freikorps” pentru a risipi zvonurile despre un bunic evreu. La mijlocul anilor 1920, Heydrich a servit ca cadet pe nava-instructaj Berlin, unde viitorul amiral Canaris era căpitan. Reinhard își întâlnește soția Erica, aranjează cu ea concertele de vioară ale lui Haydn și Mozart. Dar în

1931, Heydrich a fost demis în rușine din armată pentru încălcarea codului de onoare al ofițerului (seducerea fiicei tinere a comandantului navei). Heydrich urcă scările naziste. Cel mai tânăr SS Obergruppenfuehrer (grad egal cu un general de armată) intrigă împotriva fostului său binefăcător Canaris, încercând să subjugă Abwehr-ul. Răspunsul lui Canaris este simplu: la sfârșitul anului 1941, amiralul se ascunde în fotocopiile sale sigure ale documentelor despre originea evreiască a lui Heydrich.

Șeful RSHA a fost cel care a ținut Conferința de la Wannsee în ianuarie 1942 pentru a discuta „soluția finală la problema evreiască”. Raportul lui Heydrich afirmă clar că nepoții unui evreu sunt considerați germani și nu sunt supuși represaliilor. Într-o zi, după ce s-a întors acasă beat la fărâme noaptea, Heydrich aprinde lumina în cameră. Reinhard se vede deodată în oglindă și îl împușcă de două ori cu un pistol, strigând în sinea lui: „Evreu ticălos!”

Air Field Marshal Erhard Milch poate fi considerat un exemplu clasic de „evreu ascuns” în elita celui de-al Treilea Reich. Tatăl său era un farmacist evreu. Datorită originii sale evreiești, Erhard nu a fost admis în școlile militare ale Kaiserului, dar izbucnirea Primului Război Mondial i-a dat acces la aviație, Milch a intrat în divizia faimosului Richthoffen, l-a întâlnit pe tânărul as Goering și s-a remarcat la sediu, deși el însuși nu a zburat cu avioane. În 1920, Juncker i-a oferit patronaj lui Milch, promovându-l pe fostul soldat din prima linie în preocuparea sa. În 1929, Milch a devenit directorul general al Lufthansa, transportatorul aerian național. Vântul bătea deja spre naziști, iar Erhard oferă gratuit avioane Lufthansa pentru liderii NSDAP.

Acest serviciu nu este uitat. Ajunși la putere, naziștii declară că mama lui Milch nu a întreținut relații sexuale cu soțul ei evreu, iar adevăratul tată al lui Erhard este baronul von Beer. Goering a râs îndelung despre asta: „Da, l-am făcut pe Milch un ticălos, dar un ticălos aristocratic!”. Un alt aforism al lui Goering despre Milch: „În sediul meu, eu însumi voi decide cine este evreu și cine nu!”. Field Marshal Milch a condus de fapt Luftwaffe în ajunul și în timpul războiului, înlocuindu-l pe Goering. Milch a fost cel care a supravegheat dezvoltarea noului jet Me-262 și a rachetelor Vau. După război, Milch a petrecut nouă ani în închisoare, iar apoi până la vârsta de 80 de ani a lucrat ca consultant pentru concernurile Fiat și Thyssen.

Nepoții lui Reich

Dr. Jonathan Steinberg, manager de proiect pentru Rigg la Universitatea Cambridge, își laudă studentul pentru că a îndrăznit și a depășit greutatea studiului: „Descoperirile lui Brian fac realitatea statului nazist mai complexă”.

Tânărul american, în opinia mea, nu numai că face imaginea celui de-al Treilea Reich și a Holocaustului mai voluminoasă, dar îi forțează și pe israelieni să arunce o privire nouă asupra definițiilor obișnuite ale evreilor. Anterior, se credea că în al Doilea Război Mondial toți evreii au luptat de partea coaliției anti-Hitler. Soldații evrei din armatele finlandeze, române și maghiare au fost văzuți ca excepții de la regulă.

Acum Brian Rigg ne confruntă cu fapte noi, ducând Israelul la un paradox nemaiauzit. Gândiți-vă bine: 150 de mii de soldați și ofițeri ai armatei hitleriste ar putea fi repatriați conform Legii israeliene a întoarcerii. Aspectul actual al acestei legi, stricat de inserarea târzie a dreptului separat al unui nepot evreu la aliyah, permite mii de veterani Wehrmacht să vină în Israel!

Politicienii israelieni de stânga încearcă să apere amendamentul nepoților spunând că și nepoții evrei au fost persecutați de al Treilea Reich. Citiți Brian Rigg, domnilor! Suferința acestor nepoți s-a reflectat adesea în întârzierea următoarei Cruci de Fier.

Soarta copiilor și nepoților evreilor germani ne arată încă o dată tragedia asimilării.

tagged with [basarabiapress](#)

Mistere și secrete